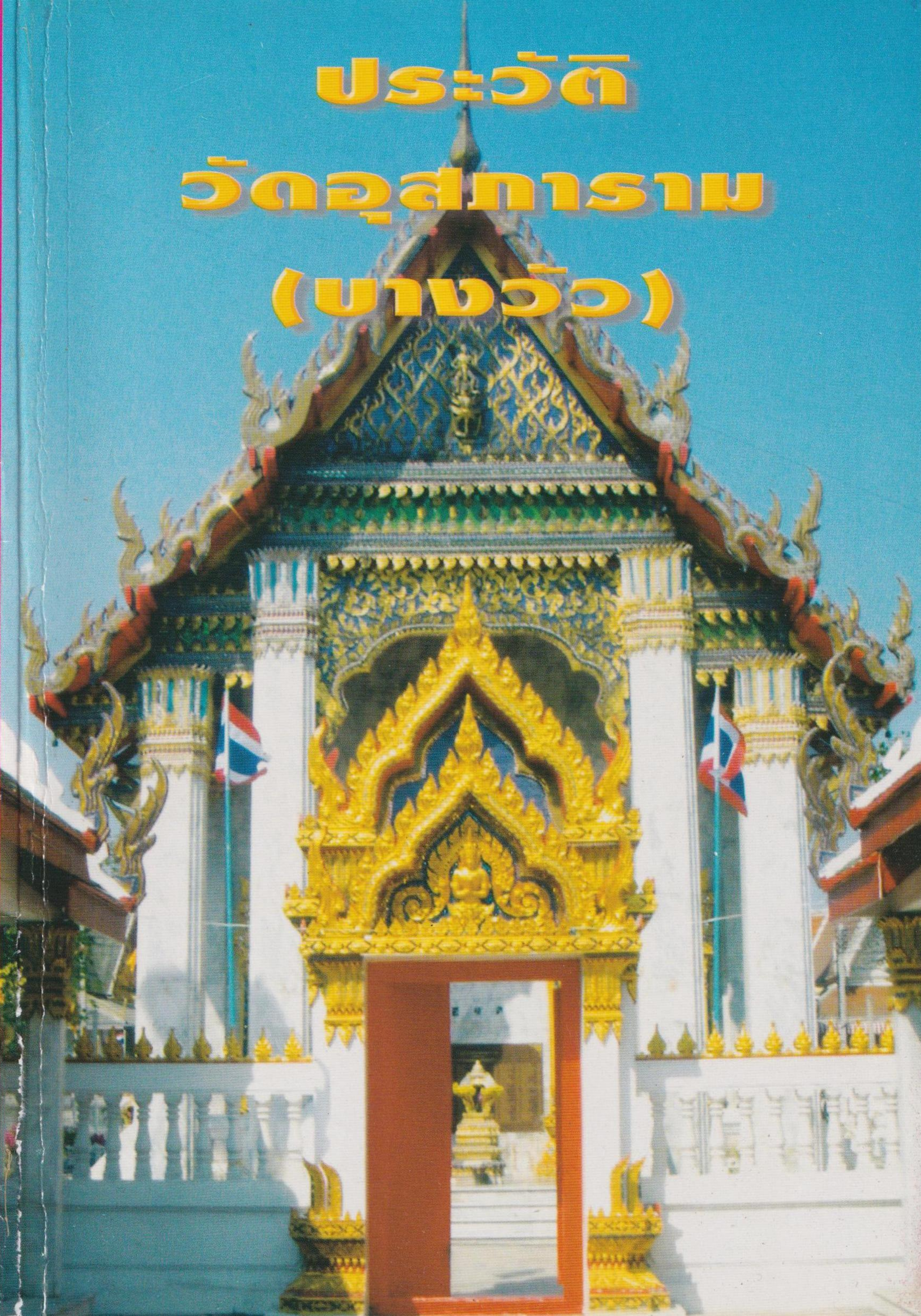
ประวัติ
วัดอุสภาราม
(บางวัว)

ประวัติ

วัดอุสภาราม

(บางวัว)

ประวัติวัดอุสภาราม (บางวัว)
ตำบลบางวัว อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา

พระประธานภายในอุโบสถที่คุณนายล้อม เหมชาติ เป็นผู้สร้าง
และนำมาถวายในปี พ.ศ. ๒๔๖๘

จากคำบอกเล่าของผู้เฒ่าผู้แก่เล่าสืบต่อกันมาว่า เดิมทีนั้นเป็นสำนักสงฆ์ ตั้งอยู่ที่นาตาถ้วย สร้อยสุวรรณ์ ห่างจากวัดในปัจจุบันประมาณ ๑ กิโลเมตร ต่อมาได้ย้ายมาตั้งใกล้วัดปัจจุบันนี้ประมาณ ๑๐ เส้นเศษ ในครั้งต่อๆ มาบริเวณนั้น เรียกว่าสวนตาลี แต่บางคนก็เรียกว่าสระตาลี เนื่องจากว่าเป็นสวนและมีสระน้ำใหญ่อยู่ด้วย ปัจจุบันนี้ขึ้นกับหมู่ ๘ ตำบลบางวัวและเป็นเขตติดต่อระหว่างที่นายหร่าย นางเขียน ชีกล่ำ ที่นางสังข์ นางทิ้ง น้อยจินดา ที่นายเงิน นางสังข์วาลย์ อู่เจริญ

เมื่อครั้งยังเป็นสำนักสงฆ์ทั้งสองที่นั้นจะมีระยะเวลายาวนานสักแค่ไหนก็ไม่มีหลักฐานชัดเจน พอรู้กันบ้างก็เฉพาะตรงที่ที่สวนตาลี และก็รู้เพียงว่าเคยมีผู้ค้นพบกระดูกคน และถ้วยชามดินเผา ซึ่งฝังลึกประมาณเมตรเศษ แต่เป็นที่เสียดาย ที่ไม่มีใครสนใจเก็บเอาไว้ คะเนว่าครั้งที่ยังเป็นสำนักสงฆ์อยู่ตั้งแต่เดิมมาจนถึงปัจจุบันนั้น คงมีอายุไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ - ๔๐๐ ปีแน่ เพราะอายุของวัดในปัจจุบันที่ทราบจากการประกาศตั้งวัดมาก็ ๒๒๓ ปีแล้ว และต่อมาก็ได้ย้ายจากสวนตาลีมาตั้งอยู่ในที่ปัจจุบันนี้ สาเหตุที่ย้ายมา และเป็นวัดที่มั่นคงเจริญรุ่งเรืองเรื่อยมานั้น มีเรื่องเล่าว่าสมัยนั้นมีข้าราชการคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนพื้นบ้าน มีหน้าที่เก็บภาษีอากรเข้ารัฐ วันหนึ่งได้เดินทางไปเก็บภาษีที่จังหวัดนครนายก ก็ได้พบพระพุทธรูปที่สวยงามถูกใจองค์หนึ่ง จึงสอบถามชาวบ้านผู้เป็นเจ้าของดู ก็ทราบว่าได้มาจากหนองน้ำใกล้ๆ บ้านไม่ทราบว่าข้าราชการผู้นั้นได้มาจากเจ้าของผู้นั้นด้วยวิธีใด ได้อันเชิญขึ้นประดิษฐานบนเลื่อนไม้ ใช้ควายลากมาตั้งใจว่าจะนำไปบางสมัคร พอถึงหนองน้ำเขตตำบลบางวัว ซึ่งชาวบ้านเรียกว่าหนองสรวง เลื่อนไม้ที่ควายลากเกิดหัก แต่พอยังใช้ได้ ส่วนควายที่ลากเลื่อนกลับไม่ยอมลากต่อ ไม่ว่าจะทำอย่างไรคงหยุดเฉยอยู่เช่นนั้น ข้าราชการผู้นั้นจึงเปลี่ยนใจ พูดว่าจะนำมาบางวัว ควายก็ลากเลื่อนที่ประดิษฐานพระพุทธรูปมาโดยดี โดยไม่ต้องจูงหรือบังคับแต่อย่างใดเลย พอมาถึงที่ตั้งวัดปัจจุบันควายก็หยุดตรงที่อุโบสถไม่เดินต่อไป ซึ่งในสมัยนั้นบริเวณวัดเป็นป่ารก และเป็นเกาะอยู่ ขณะนั้นมีคนจีนผู้หนึ่งเกิดศรัทธาเลื่อมใสมากจึงชวนชาวบ้านช่วยกันถากถางบริเวณนั้นแล้วสร้างเป็นที่ประดิษฐานขึ้นแล้วอัญเชิญพระพุทธรูปขึ้นมาประดิษฐานไว้สำหรับให้ชาวบ้านกราบไหว้บูชากันแต่ไม่สู้แข็งแรงนัก ข้างฝากั้นด้วยหญ้าคา หลังคาก็มุงด้วยหญ้าคาเช่นกัน อยู่ต่อมาไม่นานชาวบ้านได้เผาหญ้าในที่นาของตนใกล้ๆ บริเวณที่ประดิษฐานพระพุทธรูป และปล่อยทิ้งไว้ ไฟเกิดลามไหม้ไปทั่ว แต่เกิดอัศจรรย์ไฟไหม้

อุโบสถวัดอุสภาราม (บางวัว)

ไม่ไหม้บริเวณป่าที่ประดิษฐานพระพุทธรูป คงไหม้อยู่รอบๆ เท่านั้น ชาวบ้านเห็นเช่นนั้น ก็คิดกันว่าต้องเป็นความศักดิ์สิทธิ์ของพระพุทธรูปนั้นแน่นอน จึงเกิดความเลื่อมใสยิ่งขึ้น จากนั้นได้ช่วยกันสร้างที่ประดิษฐานของท่านเสียใหม่ โดยมีคนจีนผู้นั้นเป็นหัวหน้า ช่วยกันสร้างให้ใหญ่โต และแข็งแรงกว่าเก่าและยังช่วยกันสร้างเป็นห้องที่พักหลังเล็กๆ ไว้ เพื่อคนมาสักการะบูชาพระจะได้แวะเข้าพักอาศัย ในขณะที่ชาวบ้านมีศรัทธาเลื่อมใสพระพุทธรูปองค์นี้ และพากันสักการะบูชากันมิได้ขาดนั้น บรรดาพระภิกษุสามเณรที่จำพรรษาอยู่สำนักสงฆ์ตรงสวนตาลีเกิดอยู่ไม่เป็นสุขป่วยไข้บ้าง ที่ไม่ป่วยก็ร้อนรนอยู่สำนักไม่ติด มีอันเป็นไปต่างๆ ไม่มีความสุขสบายอย่างแต่ก่อน จึงย้ายมาจำพรรษาอยู่ที่ที่ชาวบ้านสร้างไว้สำหรับพักในบริเวณที่ประดิษฐานพระพุทธรูปกันทีละรูปสองรูป โดยไม่มีใครไม่นิมนต์จนกระทั่งทิ้งสำนักสงฆ์นั้นเป็นสำนักร้างไปและในเวลาต่อมาชาวบ้านก็ช่วยกันสร้างสิ่งต่างๆ จนเป็นรูปวัดและเจริญรุ่งเรืองตลอดจนถึงปัจจุบันนี้

พระวิหารวัดอุสภาราม (บางวัว)

ประกาศตั้งวัดเมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๔ ขอพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๖ ผูกพัทธสีมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๓ ปัจจุบันวัดตั้งอยู่ในเขตหมู่ที่ ๖ ห่างจากถนนบางนาตราด ประมาณ ๔๐๐ เมตร หลักกิโลเมตรที่ ๔๐ ถึง ๔๑ ลักษณะเป็นรูปเกาะชายธงมีคลองล้อมรอบ มีเนื้อที่ ๓๙ ไร่ ๒ งาน ในสมัยนั้นสิ่งก่อสร้างภายในวัดยังไม่มีอะไรมากนัก มาเจริญรุ่งเรืองขึ้นในสมัยพระครูพิบูลย์คณารักษ์ (หลวงพ่อดิ่ง) มากมาย คือบรรดาศิษย์และประชาชนที่นับถือช่วยกันบริจาคทรัพย์สิ่งของในการสร้างสิ่งก่อสร้างต่างๆ ภายในวัด เช่น อุโบสถหลังเก่าเกิดทรุดโทรมลง หลวงพ่อดิ่งพูดว่าจะบูรณะหรือสร้างใหม่ ท่านเจ้าคุณพระเทพวิมล วัดทองนพคุณ กทม. ซึ่งเป็นลูกศิษย์องค์แรกของหลวงพ่อก็ช่วยรับเป็นภาระหาจตุปัจจัยและสิ่งของต่างๆ มาช่วยกันสร้างจนเสร็จ ทีแรกท่านตั้งใจว่าจะสร้างที่ใหม่โดยเกณฑ์คนเอาปูนขาวถมที่ตรงหน้ามณฑปไว้เป็นโคกสูง แต่ปรากฏว่าขออนุญาตไม่ได้ ตรงนั้นเลยเรียกว่าโคกปูน และต้องสร้างที่เดิม โดยถอนลูกนิมิตขึ้นฝังใหม่ อุโบสถหลังใหม่นี้ได้เริ่มถมที่และก่อสร้าง

ในราวปี พ.ศ. ๒๔๖๗ และแล้วเสร็จในปี พ.ศ. ๒๔๖๘ พร้อมทั้งยกช่อฟ้า ทำการฝังลูกนิมิตในปี พ.ศ. ๒๔๖๙ ฉลองพระอุโบสถในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ เรื่องการฝังลูกนิมิต พระอุโบสถหลังใหม่นี้ บางท่านก็ว่าไม่ได้ถอนขึ้น เพียงสร้างอุโบสถขึ้นใหม่เท่านั้น บางท่านก็บอกว่าถอนขึ้นแล้วฝังใหม่ คงขัดแย้งกันอยู่ฝ่ายละมากๆ เท่าที่สืบทราบแน่ชัดและพอมีหลักฐานยืนยันอยู่นั้น ก่อนที่จะก่อสร้างอุโบสถหลังใหม่นั้นได้ทำพิธีถอนและดูลูกนิมิตรอบๆ อุโบสถ ทุกๆ ลูกยังอยู่ในสภาพที่ดีก็ปล่อยไว้คงเดิม ไม่ได้เปลี่ยนใหม่ และให้ประชาชนปิดทองและทำพิธีฝังกันใหม่ ช่างทีรับงานก่อสร้างอุโบสถหลังใหม่นี้ ชื่อว่า นายบุ๊ ภรรยาชื่อนางเชย จำนามสกุลไม่ได้ บ้านอยู่หน้าวัดอนงคาราม กทม. ท่านเจ้าคุณเทพวิมลเป็นผู้ติดต่อเข้ามาก่อสร้าง สิ้นค่าก่อสร้างไปประมาณสี่หมื่นบาทเศษๆ ส่วนพระประธานในอุโบสถนั้น องค์เก่าทราบว่าเป็นปูนไม่ทราบว่าไปอยู่ที่วัดใด จะเป็นเพราะให้แก่วัดอื่นไป เพราะมีใหม่หรือเพราะเหตุใดก็ไม่มีใครทราบเลย

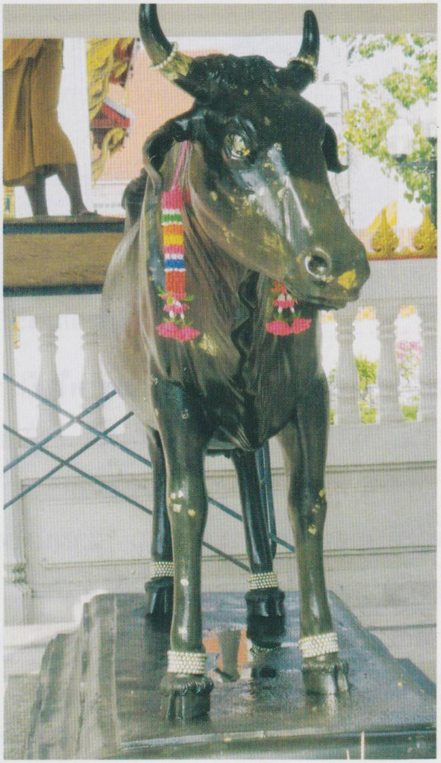
สำหรับพระประธานองค์ปัจจุบันรวมทั้งพระโมคคัลลานะ และพระสารีบุตรนั้น คุณนายล้อม เหมชาติ อยู่ กทม. ได้เป็นผู้สร้างและอันเชิญมาถวาย ในปี พ.ศ. ๒๔๖๘ ซึ่งปีนั้นคุณนายล้อม เป็นเจ้าภาพนำกฐินมาทอด ส่วนมณฑปสำหรับประดิษฐานรอยพระพุทธบาทจำลองนั้นได้เริ่มถมที่ก่อสร้างปี พ.ศ. ๒๔๘๐ แล้วเสร็จเรียบร้อยในปี พ.ศ. ๒๔๘๓ ตอนนั้นยังไม่มีมณฑปจึงนำมาประดิษฐานไว้ในอุโบสถก่อน ศาลาการเปรียญหลังใหญ่ ก่อสร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๕ แต่เป็นที่น่าเสียดายที่หลวงพ่อดิ่งได้มรณภาพเสียก่อนขณะที่ก่อสร้างถึงตอนเทเสาและคาน หลังจากนั้นพระครูธรรมกิจจานุรักษ์ (หลวงพ่อชื้อ ช.ไมตรีจิตต์) ได้ดำเนินการต่อจนแล้วเสร็จเรียบร้อย โดยมีท่านเจ้าคุณเทพวิมล (หลวงพ่อชุ่ม) เป็นที่ปรึกษาและเป็นกำลังหนุน และสร้าง

ตึกสงฆ์ ชื่อ “ตึกพิบูลย์คณารักษ์” สร้างเมื่อปี พ.ศ.๒๔๙๔ สิ้นค่าก่อสร้างไป ๘๔,๒๗๔.๕๑ บาท สร้างหอสวดมนต์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๒ นอกจากนั้นก็เป็นตึกสงฆ์บ้าง กุฎิทรงไทยบ้าง มีอยู่หลายสิ่งหลายอย่างเรียกกันว่าเจริญรุ่งเรืองขึ้นมากทีเดียว

รูปปั้นวัวในศาลาคู่หน้าอุโบสถ

ต่อมาพระครูธรรมกิจจานุรักษ์ ได้มาดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส ก็ได้ซ่อมแซมสิ่งที่ทรุดโทรมจนอยู่ในสภาพสมบูรณ์ทุกอย่างและได้สร้างเมรุขึ้นอีกหลัง ครั้นต่อมาพระครูวรธรรมคุณ (สนิท ปรีชา) เป็นเจ้าอาวาสก็ได้ดูแลซ่อมแซมสิ่งที่ทรุดโทรมลงไป และได้เป็นประธานดำเนินการก่อสร้างสิ่งที่สำคัญต่างๆ เช่น ศาลาบำเพ็ญกุศลทั้งสองข้างเมรุ ศาลาลอย กุฎิสงฆ์ พื้นนอกชานวัดเป็นคอนกรีต และพระวิหารที่ประดิษฐานรูปเหมือนหลวงพ่อทุกองค์ ที่เสร็จ

ภายในพระวิหารวัด

เรียบร้อยไปแล้ว ท่านได้มรณภาพในปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ต่อมาพระครูมงคลโสภิต (พจน์ โอภาโส) ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส ท่านได้เป็นผู้อำนวยการการก่อสร้างถาวรวัตถุทุกอย่างในวัด เช่น สร้างกำแพงแก้ว ซ่อมพระอุโบสถครั้งใหญ่ ปูพื้นหินอ่อนรอบพระอุโบสถ ฝาผนังถือปูนติดหินอ่อนพระอุโบสถ สร้างกุฎิทรงปั้นหยา สร้างศาลาบำเพ็ญกุศล ซ่อมมณฑป สร้างศาลาเทพกรรมกร ศาลาเณรหนู สร้างเขื่อนรอบวัด ตั้งมูลนิธิพิบูลย์คณารักษ์ ซ่อมศาลาหน้าอุโบสถ สร้างป้ายชื่อโรงเรียน อื่นๆ ฯลฯ ท่านพระครูมงคลโสภิต (พจน์ โอภาโส) ได้มรณภาพเมื่อวันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๒ ต่อมาพระครูลั่นทม ติสาโร ได้เป็นเจ้าอาวาสอยู่ประมาณ ๑ เดือนกว่าได้ลาสิกขา ท่านพระอธิการโสภณ สุทฺธสีโล ได้รับตำแหน่งเจ้าอาวาสแทนท่านได้บูรณซ่อมแซมกุฎิ โรงเรียนปริยัติธรรม (เชยประสาทวิทย์) กุฎิไมตรีจิตต์ กุฎิพิบูลย์คณารักษ์ กุฎิเจ้าคุณสร้างถวายหลวงพ่อ ซ่อมแซมพระวิหาร ทาสีกำแพงแก้วอุโบสถ ทาสีศาลาเทพกรรมกร ซ่อมแซมจิตรกรรมฝาผนังและซ่อมแซมปิดทองพระประธานในอุโบสถ ในแต่ละปีจะมีพระภิกษุและสามเณรที่อยู่จำพรรษาปีละมากๆ บางปีกุฎิแทบไม่พออาศัยกัน เจ้าอาวาสที่ปกครองสงฆ์ของวัด ตั้งแต่เริ่มแรกนั้นไม่มีใครทราบ เท่าที่สอบถามมาและพบบันทึกของหลวงซื้อก็พอทราบดังนี้

๑. พระอธิการปั้น จักษุ (ตา) ของท่านเสียทั้งสองข้าง (คาดว่าเสียตอนชราภาพแบบตาบอดตาใส) เวลาท่านจะฉันอาหารท่านจะปั้นไว้เป็นก้อนๆ พอฉันหมดก็อิ่ม และฉันน้ำตาม ๑ กะโหลกมะพร้าว (สมัยนั้นใช้กะโหลกมะพร้าวขัดถูกจนเลี่ยมเป็นมัน ใช้สำหรับตักน้ำดื่ม) ท่านฉันอาหารวันละมื้อและฉันน้ำวันละมื้อ ฉันน้ำวันละ ๑ กะโหลกมะพร้าวเท่านั้น ต่อมาภายหลังท่านชราภาพมากจึงลาสิกขา เพราะท่านลำบากต่อการปฏิบัติพระธรรมวินัย

๒. พระอธิการกลิ่น ปกครองอยู่จนมรณภาพ (พระอธิการกลิ่นนี้หลวงพ่อซื้อท่านจำได้ดี)

๓. พระอธิการหริ่ม ปกครองอยู่ชั่วระยะหนึ่งก็ลาสิกขา

๔. พระอธิการปลอด ปกครองอยู่ชั่วระยะหนึ่งก็ลาสิกขา

๕. พระอธิการป้อม ปกครองอยู่ชั่วระยะหนึ่งก็ลาสิกขา

๖. พระอธิการชิด ปกครองอยู่ชั่วระยะหนึ่งก็ลาสิกขา

๗. พระอธิการเปีย ปกครองอยู่ชั่วคราวก็มรณภาพ

๘. พระครูพิบูลย์คณารักษ์ (หลวงพ่อดิ่ง) ปกครองตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๔๔๓ - ๒๔๙๕ จึงมรณภาพ

๙. พระครูธรรมกิจจานุรักษ์ (หลวงพ่อซื้อ) ปกครองตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๔๙๖ - ๒๕๑๓ จึงมรณภาพ

๑๐. พระครูวรธรรมคุณ (สนิท ปรีชา) ปกครองตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ - ๒๕๒๙ จึงมรณภาพ

๑๑. พระครูมงคลโสภิต (พจน์ โอภาโส) ปกครองตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ - ๒๕๔๒ จึงมรณภาพ

๑๒. พระครูลั่นทม ติสาโร ปกครองอยู่ชั่วระยะหนึ่งก็ลาสิกขา (ประมาณ ๑ เดือนเศษ)

๑๓. พระอธิการโสภณ สุทฺธสีโล ปกครองตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ - จนถึงปัจจุบัน

ประวัติ
พระครูพิบูลย์คณารักษ์ (หลวงพ่อดิ่ง)
อดีตเจ้าอาวาสวัดอุสภาราม (บางวัว)
อดีตเจ้าคณะอำเภอบางปะกง
ตำบลบางวัว อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา

คำปรารภ

✣✣✣✣✣

ตามที่คณะกรรมการและคณะศิษย์ได้มาปรึกษาหารือเรื่องการเททองรูปหล่อบูชาพระครูพิบูลย์คณารักษ์ (หลวงพ่อดิ่ง) และทำการพุทธาภิเษกในงานกลางเดือน ๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ สมควรได้รวบรวมประวัติวัดและประวัติของหลวงพ่อดิ่ง ที่ทางบรรดาศิษย์ได้จัดพิมพ์ขึ้นในงานฉลองวิหารก็ดี งานพิธีต่างๆ มารวบรวมขึ้นใหม่ และจัดพิมพ์ขึ้นใหม่ให้สมบูรณ์

ทางอาตมาได้นึกคิดว่าสมควรได้รวบรวมประวัติของวัดบางวัวและของหลวงพ่อให้สมบูรณ์ได้จัดทำพิมพ์หนังสือและวัตถุมงคลต่างๆ ที่ทางวัดได้จัดทำขึ้นไว้เป็นอนุสรณ์ แจกในงานพิธีพุทธาภิเษกในครั้งนี้ เพราะญาติโยมมาจากที่ไกลๆ ยังไม่ทราบประวัติของวัดและประวัติหลวงพ่อดิ่ง จึงนับว่าเป็นโอกาสอันดีงามที่ทางวัดจะได้เผยแพร่ให้ประชาชนโดยทั่วไปได้ทราบหรือบางท่านอาจจะไม่ทราบจะได้บอกลูกหลานว่า สมัยครั้งก่อนๆ ทางวัดได้จัดทำอะไรขึ้นไว้บ้าง

และในวันอันเป็นมงคลคือวันพิธีพุทธาภิเษกในวันเสาร์ที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕ อาตมาใคร่ขอขอบคุณท่านคณะกรรมการ และผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายที่ได้ให้ความร่วมมือด้วยดีตลอดมา จนกระทั่งงานทุกสิ่งทุกอย่างสำเร็จผลตามความมุ่งหมายทุกประการ

ท้ายที่สุดนี้อาตมาขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก ตลอดจนหลวงพ่อพุทธโสธร หลวงพ่อน้อย หลวงพ่อดิ่ง และคณาจารย์ในอดีตทุกองค์ และพระบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช มหาราช จงอำนวยพรให้ท่านทั้งหลายจงประสบความสุขความเจริญ ด้วย จตุพิธพรชัย มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติตลอดกาลนานเทอญ

พระอธิการโสภณ สุทธสีโล

เจ้าอาวาสวัดอุสภาราม (บางวัว)

ชาติภูมิ

พระครูพิบูลย์คณารักษ์ มีนามเดิมว่า ดิ่ง นามสกุล เหมล้วน เกิดเมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๒๐ ตรงกับวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๔ ปีฉลู จุลศักราช ๑๒๓๙ ณ บ้านบางวัว ชาวบ้านเรียกว่า เกาะหลังวัด บิดาของหลวงพ่อชื่อ เหม มารดาชื่อ ล้วน หลวงพ่อเป็นบุตรคนที่ ๘ ในจำนวนบุตร ๑๖ คน คือ

๑. น.ส.ห่วง (ถึงแก่กรรม)
๒. นายห้อย (ถึงแก่กรรม)
๓. น.ส.แหล่น (ถึงแก่กรรม)
๔. นายหุ้น (ถึงแก่กรรม)
๕. นายธรรม (ถึงแก่กรรม)
๖. นางพริ้ว (ถึงแก่กรรม)
๗. นายจ้อย (ถึงแก่กรรม)
๘. หลวงพ่อดิ่ง (มรณภาพ)
๑๐. นายแอ๊ว (ถึงแก่กรรม)
๑๑. เด็กชาย (ถึงแก่กรรม)
๑๒. เด็กชาย (ถึงแก่กรรม)
๑๓. เด็กหญิง (ถึงแก่กรรม)
๑๔. เด็กหญิง (ถึงแก่กรรม)
๑๕. เด็กหญิงพา (ถึงแก่กรรม)
๑๖. นางพิน (ถึงแก่กรรม)

น้องๆ ของหลวงพ่อดิ่ง คนที่ ๑๑-๑๔ เสียชีวิตตั้งแต่เด็กจึงไม่ปรากฏชื่อ

การศึกษา

หลวงพ่อดิษฐ์ วัดบางสมัคร
พระอุปัชฌาย์ของหลวงพ่อ

เมื่อหลวงพ่อเจริญวัยขึ้น สมควรที่จะได้รับการศึกษาเล่าเรียน โยมบิดามารดาจึงได้นำหลวงพ่อไปฝากกับพระที่วัดอุสภาราม (บางวัว) เพื่อศึกษาเล่าเรียนหนังสือและเลขไทยต่างๆ เมื่อมีความรู้อ่านออกเขียนได้พอสมควร และเจริญวัยขึ้นพอที่จะช่วยแบ่งเบาภาระทางบ้านได้ หลวงพ่อก็ออกไปช่วยโยมบิดามารดาประกอบอาชีพทำนา หลวงพ่อท่านมีร่างกายล่ำสันแข็งแรงมาก และเป็นผู้มีความขยันอดทน เป็นที่รักใคร่ของบิดามารดาและญาติพี่น้องเป็นอันมาก ครั้นหลวงพ่อมีอายุครบ ๒๐ ปี โยมบิดามารดาก็นำท่านไปอุปสมบท ณ วัดอุสภาราม (บางวัว) เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๔๐ ตรงกับวันเสาร์ขึ้น ๙ ค่ำ เดือน ๕ ปีระกา โดยมีหลวงพ่อดิษฐ์ วัดบางสมัคร เป็นพระอุปชฌาย์ พระอาจารย์จ่าง วัดบางสมัคร เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระอาจารย์ปลอด วัดบางวัว เป็นพระอนุสาวนาจารย์ ได้รับฉายานามว่า “คงฺคสุวณฺโณ” เมื่ออุปสมบทแล้ว หลวงพ่อท่านได้จำพรรษา

อยู่ที่วัดอุสภาราม (บางวัว) นี้เป็นเวลา ๒ พรรษา ในปีต่อมาหลวงพ่อท่านได้ย้ายไปศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยและบาลีที่วัดไตรมิตรวิทยาราม (สามจีน) กทม. หลวงพ่อได้ศึกษาเล่าเรียนอยู่ ๑ พรรษา พอดีระหว่างนั้นทางวัดอุสภาราม (บางวัว) ไม่มีเจ้าอาวาสปกครองวัด เนื่องจากเจ้าอาวาสองค์เก่า คือ พระอธิการเปีย ท่านได้มรณภาพลง หมู่พระภิกษุสงฆ์ในวัดและคณะญาติโยม จึงได้ปรึกษาหารือกันและมีความเห็นเป็นอันเดียวกันว่าสมควรไปนิมนต์หลวงพ่อกลับมาเป็นเจ้าอาวาสปกครองจึงเหมาะสม ดังนั้นคณะญาติโยมจึงได้เดินทางไปนิมนต์หลวงพ่อที่วัดไตรมิตรวิทยาราม (สามจีน) หลวงพ่อทราบความประสงค์ของคณะพระภิกษุและคณะญาติโยมเช่นนั้นแล้ว หลวงพ่อก็ไม่อาจขัดศรัทธาได้ จึงได้เดินทางกลับมาปกครองดูแลวัด และภิกษุสามเณร เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๓ เป็นต้นมาจนถึง พ.ศ. ๒๔๙๕ รวมเป็นเวลา ๕๒ ปี

การปกครองและการปฏิสังขรณ์

เมื่อหลวงพ่อกลับมาปกครองวัดแล้ว หลวงพ่อได้ปรับปรุงทั้งในด้านการศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยแก่พระภิกษุสามเณรและการศึกษาเล่าเรียนของเด็กเล็กและเด็กโต ที่ชาวบ้านนำมาฝากเรียนหนังสือภายในวัด ตลอดจนกระทั่งการปฏิสังขรณ์ สิ่งก่อสร้างต่างๆ ภายในวัด เช่น ตึก และกุฏิสำหรับเป็นที่อยู่อาศัยของพระภิกษุสามเณร, อุโบสถ, ศาลาการเปรียญ, มณฑป, และหอสวดมนต์ เป็นต้น ในด้านกิจวัตรและภารกิจต่างๆ หลวงพ่อท่านก็ปฏิบัติโดยสม่ำเสมอมิได้ขาด เป็นแบบอย่างที่ดีแก่บรรดาพระภิกษุสามเณรผู้ที่เป็นลูกศิษย์ลูกหาอย่างดียิ่ง หลวงพ่อท่านเป็นผู้ที่เปี่ยมไปด้วยความเมตตา ปกครองด้วยความโอบอ้อมอารีย์ ไม่ลำเอียง ไม่แบ่งชั้นวรรณะ ให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย มีกฎระเบียบที่เข้มงวดพอสมควรแก่อุปนิสัยของบรรดาลูกศิษย์ลูกหา ทำให้หมู่พระภิกษุสามเณรดูเป็นระเบียบเรียบร้อย เป็นที่เคารพนับถือเลื่อมใสของชาวบ้านและประชาชนทั่วไปที่ได้พบเห็นยิ่งนัก

ตำแหน่งหน้าที่

พ.ศ. ๒๔๔๕ ได้รับแต่งตั้งเป็นพระอาจารย์คู่สวด

พ.ศ. ๒๔๔๖ ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าอธิการ

พ.ศ. ๒๔๕๒ สอบวินัยบัญญัติได้ที่วัดกลางบางปะกงและได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะหมวดตำบลบางปะกง

พ.ศ. ๒๔๖๒ ได้รับแต่งตั้งเป็นพระอุปัชฌาย์

พ.ศ. ๒๔๗๖ ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยเจ้าคณะแขวงอำเภอบางปะกง

พระครูพิบูลย์คณารักษ์ กำนันนุ่ม สรวยสุวรรณ
เมื่อ ๗๐ กว่าปีที่แล้ว

พ.ศ. ๒๔๗๘ ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้รั้งตำแหน่งเจ้าคณะแขวงอำเภอบางปะกง

พ.ศ. ๒๔๗๙ ได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตเป็นพระครูชั้นประทวน ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะอำเภอบางปะกง

พ.ศ. ๒๔๘๐ ได้รับพระราชทานสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรที่ "พระครูพิบูลย์คณารักษ์"

หลวงพ่อได้รับแต่งตั้งเป็นพระอาจารย์คู่สวดอยู่ ๑๘ ปี และได้รับแต่งตั้งเป็นพระอุปัชฌาย์ ต่อมา ๓๓ ปี หลวงพ่อท่านให้อุปสมบทอันเตวาสิกและสัทธิวิหาริกไว้มากมาย เพราะหลวงพ่อท่านเป็นที่เคารพนับถือของปวงชนทั่วไป

พระสงฆ์ ๙ รูป เจริญพระพุทธมนต์
ในงานครบรอบอายุ ๗๒ ปี ของหลวงพ่อ

อย่างกว้างขวางในจังหวัดฉะเชิงเทรา หลวงพ่อท่านได้รับอนุญาตพิเศษจากท่านเจ้าคณะจังหวัดให้นั่งอุปัชฌาย์ได้หลายอำเภอและเขตจังหวัดสมุทรปราการ หลวงพ่อท่านได้รับอนุญาตพิเศษจากเจ้าคณะจังหวัดทุกอำเภอตลอดไปเช่นกัน ดังสำเนาของท่านเจ้าคณะจังหวัดสมุทรปราการดังต่อไปนี้ **"การอุปสมบทกุลบุตรในจังหวัดสมุทรปราการอนุญาตให้พระครูพิบูลย์คณารักษ์ให้อุปสมบทได้ตลอดชีพ"**

พระญาณสมโพธิ์

๒๒/๑๑/๒๔๘๒

เสียดายที่บัญชีจำนวนอันเตวาสิกและสัทธิวิหาริกของหลวงพ่อที่ได้จดไว้ได้สูญหายชำรุดไปเพราะปลวกกัดกินเป็นส่วนมากจึงเหลือบัญชีที่รวบรวมได้แน่นอนเพียง ๖ พ.ศ. เท่านั้นดังต่อไปนี้

พ.ศ. ๒๔๙๐	*ได้ให้อุปสมบท*	*๑๗๐*	*รูป*
พ.ศ. ๒๔๙๑	*ได้ให้อุปสมบท*	*๒๓๗*	*รูป*
พ.ศ. ๒๔๙๒	*ได้ให้อุปสมบท*	*๒๓๐*	*รูป*
พ.ศ. ๒๔๙๓	*ได้ให้อุปสมบท*	*๒๐๓*	*รูป*
พ.ศ. ๒๔๙๔	*ได้ให้อุปสมบท*	*๑๙๕*	*รูป*
พ.ศ. ๒๔๙๕	*ได้ให้อุปสมบท*	*๑๒๓*	*รูป*

รวม ๖ พ.ศ. หลวงพ่อท่านได้ให้อุปสมบทไว้ ๑,๑๕๘ รูป

หลวงพ่อเป๋อะ วัดจวนเขื่อนขันธ์
อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ
อาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชาให้แก่หลวงพ่อดิ่ง

หลวงพ่อเปิ้น วัดบ้านเก่า อ.พานทอง
จ.ชลบุรี พระอาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชา
ทางด้านคงกระพันชาตรีให้แก่หลวงพ่อดิ่ง

ปราศจาก โลภ โกรธ หลง

หลวงพ่อท่านไม่เคยยินดียินร้ายต่อสิ่งสวยงาม ล่อตาล่อใจ อะไรทั้งสิ้น ไม่พูดถึงไม่บ่นถึงเรื่องจตุปัจจัยเงินทองหรือของมีค่าอื่นๆ หลวงพ่อไม่สนใจจะเก็บสะสมไว้เลย ใครนำมาถวายหรือได้รับการถวายในกิจนิมนต์ใดๆ หลวงพ่อท่านก็เอาไปซื้อยาแผนโบราณมาผสมทำยารักษาโรค แจกจ่ายแก่ชาวบ้านที่เจ็บป่วยบ้าง ที่เหลือเอาไปใช้ในการก่อสร้าง ซ่อมแซมถาวรวัตถุต่างๆ บ้าง ที่พอเหลืออยู่เล็กๆ น้อยๆ หลวงพ่อก็นำมาใช้สำหรับสงเคราะห์แก่ผู้ที่เดือดร้อนมาขอพึ่ง และให้ทานทำบุญทั่วๆ ไปตามสมควร แม้กระทั่งหลวงพ่อ

พระอาจารย์เทียบ
หลวงพ่อดิ่ง ถ่ายเมื่ออายุ ๔๐ ปีเศษ

ไปนั่งอุปัชฌาย์ อุปสมบทที่วัดใดๆ หลวงพ่อท่านไม่เคยรับปัจจัยและเครื่องไทยทานกลับมาวัดเลย หลวงพ่อท่านจะให้เจ้าภาพเอาจตุปัจจัยไว้ทำบุญ ส่วนเครื่องไทยทาน หลวงพ่อท่านก็ถวายให้แก่พระในวัดนั้นทุกๆ ครั้งไป บางครั้งเจ้าภาพเห็นว่าหลวงพ่อท่านไม่ยอมรับ ก็ฝากศิษย์มาถวายที่วัด พอหลวงพ่อท่านถือปฏิบัติเช่นนั้นตลอดมา ท่านไม่ติดอยู่ในลาภสักการะ อันเป็นของมีค่าต่างๆ เหล่านั้น หลวงพ่อท่านไม่มีของมีค่าใดๆ เก็บสะสมไว้ หรือติดตัวไว้เลย ที่จะมีบ้างก็เพียงบริขารเครื่องใช้เล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่ขัดและไม่ผิดกฎระเบียบวินัยเท่านั้น ส่วนในด้านความโกรธหรือการมีโทสะนั้น ระยะแรกๆ หลวงพ่อท่านก็มีเกิดขึ้นบ้างเป็นครั้งคราวซึ่งไม่ค่อยบ่อยนัก ก็มีสาเหตุสืบเนื่องมาจากลูกศิษย์ลูกหาหรือชาวบ้านมาเมาอาละวาดก่อเรื่องก่อราว เอ็ดตะโรภายในวัดเท่านั้น ด้านอื่นหลวงพ่อท่านไม่เคยมีโทสะ หรือแสดงอาการขุ่นเคืองใดๆ เลย หลวงพ่อท่านมีอารมณ์สุขุมเยือกเย็นมาก มาระยะหลังลูกศิษย์ลูกหาและชาวบ้านให้ความเคารพยำเกรง ไม่ก่อเรื่องก่อราวใดๆ อีก หลวงพ่อท่านก็ไม่เคยมีโทสะ ไม่ดุด่าใครอีกเลย บางครั้งก็มีเรื่องราวอื่นๆ ที่น่าจะทำให้หลวงพ่อท่านโกรธเกิดมีโทสะ แต่หลวงพ่อท่านกลับเฉยอารมณ์ดีไม่มีอาการใดๆ ทั้งสิ้น หลวงพ่อท่านมีความเมตตาปราณี คอยช่วยอนุเคราะห์เกื้อกูลแก่บรรดาศิษย์และประชาชนทั่วไปโดยตลอดมา

งานครบรอบอายุ
๗๒ ปี ของหลวงพ่อ

เมตตา อนุเคราะห์

หลวงพ่อดิ่งองค์ปูนปั้น

หลวงพ่อท่านเป็นผู้ที่มีความเมตตาปราณีอย่างสูง และเป็นผู้ที่เสียสละด้วยการให้ตลอดมา หลวงพ่อท่านมักจะคอยให้ความอนุเคราะห์ เผื่อแผ่อยู่เสมอมิได้ขาด หากมีผู้หนึ่งผู้ใดหรือประชาชนทั่วๆ ไป เกิดเจ็บป่วยไข้ด้วยโรคภัยต่างๆ มาขอความช่วยเหลือจากหลวงพ่อให้ช่วยรักษาให้ เมื่อหลวงพ่อรู้ ไม่ว่าหลวงพ่อจะว่างหรือไม่ว่างก็ตาม และไม่ว่าเวลาใด เมื่อมาขอให้ช่วยแล้ว หลวงพ่อท่านก็จะรีบรับช่วยเหลือรักษาให้ทันทีโดยไม่มีการรังเกียจแต่อย่างไรเลย หลายครั้งหลายหนที่คนไข้มาขอความช่วยเหลือให้หลวงพ่อรักษาแต่มาด้วยตนเองไม่ได้ หลวงพ่อก็จะไปดูแลอาการและรักษาให้จนถึงบ้านทุกๆ ครั้ง แม้กระทั่งในบางครั้งหลวงพ่อต้องเดินทางไปในที่ไกลๆ หลวงพ่อก็ไม่มีทีท่าอิดออดเกี่ยงงอนแต่อย่างใด และก็ไม่เคยบ่น หลวงพ่อจะยินดีช่วยด้วยความเมตตาทุกครั้ง และทุกๆ รายไปเช่นกัน หลวงพ่อท่านไม่เคยเรียกค่าครู ค่ากำนัล หรือเรียกเอาขวัญข้าวจากผู้หนึ่งผู้ใดเลย แม้กระทั่งค่ายารักษาโรค หลวงพ่อ

พระเทพวิมลสรงน้ำหลวงพ่อ
ในวันทำบุญครบรอบอายุ ๗๒ ปี

ท่านก็ไม่เคยคิดและไม่เรียกเอาจากคนไข้ทั้งสิ้น ถ้ายาอย่างใดมีอยู่แล้วหลวงพ่อจะจัดมอบให้ไปทันที ถ้าไม่มีหรือมีบ้างแต่ไม่ครบ หลวงพ่อก็จะจดชื่อตัวยานั้นๆ ให้ไปหาซื้อตามร้าน แต่ถ้าบางรายไม่มีเงินที่จะไปซื้อตัวยา หลวงพ่อท่านก็จะจัดการออกเงินให้ทั้งหมด มิให้ต้องทนทุกข์ทรมานและผิดหวังกลับไป บางครั้งชาวบ้านเกิดปัญหายุ่งๆ ในครอบครัวไม่สามารถแก้ไขได้ ก็มาพึ่งหลวงพ่อให้ช่วย หลวงพ่อก็ยินดีรับเป็นที่ปรึกษาและช่วยแก้ไขปัญหาให้ ยิ่งไปกว่านั้นไม่ว่าจะลูกศิษย์ลูกหาหรือชาวบ้านผู้หนึ่งผู้ใดเดือดร้อนและขัดสนเรื่องเงินทอง มาขอพึ่งหลวงพ่อ ถ้าหลวงพ่อมีก็จะไม่ขัดใครทั้งนั้นจะช่วยสงเคราะห์ให้จนพ้นความเดือดร้อนเกือบทุกราย

ขันที่ใช้รดน้ำมนต์ โถน้ำมันที่ใช้สักลงกระหม่อม

อีกนึ่งความเมตตาให้การอนุเคราะห์แก่บรรดาลูกศิษย์ และชาวบ้านทั่วไป นอกเหนือจากการป่วยไข้และปัญหาเดือดร้อนเรื่องเงินทองแล้ว หลวงพ่อท่านยังช่วยอนุเคราะห์ในด้านการอบรมสั่งสอนอยู่เป็นนิจ ถ้ามีผู้ใดประพฤติตนนอกลู่

นอกทางไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม หลวงพ่อก็จะเรียกมาว่ากล่าวตักเตือน อบรมให้เป็นผู้ประพฤติดี ปฏิบัติดีอยู่ในธรรมที่ถูกที่ควร หลวงพ่อท่านจะไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่ปล่อยปละละเลย มีสิ่งใดไม่ดีไม่งาม หลวงพ่อท่านจะรีบแก้ไขทันที บางครั้งหลวงพ่อจะใช้อาญาวัดลงโทษพวกที่ประพฤติตัวไม่เหมาะสม คือพวกที่ชอบกินเหล้าเมายา แล้วมาเอ็ดตะโรทะเลาะวิวาทกันในวัด หลวงพ่อจะเฆี่ยนตีด้วยอีด้วน (หางปลากระเบนที่ตัดปลายทิ้ง) ทุกๆ คนส่วนมากจะไม่กล้าหาเรื่องหาราวภายในวัด บางครั้งก็มีพลัดหลงเข้ามาบ้าง พอบอกหลวงพ่อมาแล้วเท่านั้น ก็จะเดินตัวตรงหายเมาเป็นปลิดทิ้ง นอกจากนี้ หลวงพ่อยังมีความเมตตาให้ความอุปการะแก่ผู้ที่ไร้ญาติ และมีสติไม่สมประกอบไว้อีกหลายคน และก็แปลกที่คนสติไม่สมประกอบเหล่านี้จะมีความเคารพและเกรงกลัวหลวงพ่อมาก หลวงพ่อท่านสามารถใช้คนเหล่านี้ไปทำธุระแทนหรือใช้งานอะไรก็ได้ อย่างคนดีๆ มีสติสมบูรณ์ทั่วๆ ไปทำกัน

ส่วนความเมตตาให้การอนุเคราะห์แก่เหล่าหมู่สัตว์นั้น หลวงพ่อท่านกระทำอยู่เสมอมา เพราะหลวงพ่อท่านเป็นผู้ที่มีความรักและเอ็นดูสัตว์ต่างๆ ที่มีอยู่ในวัดเป็นอย่างมาก และจะมีสัตว์หลายชนิดอยู่ในวัด เช่น นกกระยางโทน นกพิราบ และนกอื่นๆ อีกมากมาย กระทั่งหมู ไก่ สารพัดสัตว์ บางตัวเจ็บป่วย หลวงพ่อท่านก็จะจับมาช่วยรักษาให้จนหาย เมื่อสัตว์เหล่านั้นได้รับความอนุเคราะห์จากหลวงพ่อแล้ว ก็จะไม่ไปไหน เมื่อออกหากินแล้วก็จะกลับมาอาศัยอยู่ที่วัดด้วยความผาสุก และปลอดภัย หลวงพ่อท่านสั่งห้ามโดยเด็ดขาดไม่ให้ใครรังแกสัตว์ทุกชนิดภายในวัด เพราะมันไม่มีที่พึ่ง และป้องกันตัวเองไม่ได้ สัตว์ต่างๆ เหล่านั้นจึงมาอาศัยพึ่งบารมีของหลวงพ่อด้วยความสุขสบายตลอดมา ครั้นหลวงพ่อท่านมรณภาพแล้ว สัตว์ต่างๆ เหล่านั้นส่วนมากจะเป็นนกกระยาง ได้พากันจากไปเป็นส่วนใหญ่จนเกือบจะสูญพันธุ์ไปจากวัดเลยทีเดียว ที่เหลืออยู่บ้างก็เป็นจำนวนน้อย เรียกว่า แทบจะนับตัวได้ เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๐

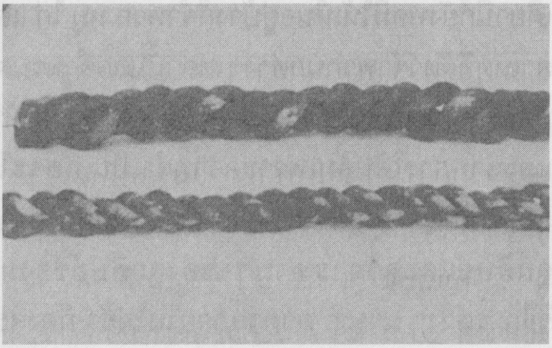
เดี๋ยวนี้ก็ยังพอมีให้เห็นอยู่บ้างก็จำพวก หมู ไก่ และนกพิราบ เล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น สาเหตุที่สัตว์จำพวกนกต่างๆเหล่านั้นลดจำนวนลงไปและกำลังจะสูญพันธุ์เต็มที ก็เพราะต้นไม้ใหญ่ๆ ที่เคยอยู่อาศัยภายในวัดได้หมดไปจากการโค่นล้มเองบ้าง และจากการโค่นล้มเพราะความจำเป็นเพื่อจะใช้ที่สำหรับก่อสร้างต่างๆ บ้าง และสาเหตุสำคัญคือขาดความอบอุ่นไม่มีความปลอดภัยดังเช่นเคย เพราะถูกลูกศิษย์และลูกๆ หลานๆ ของลูกศิษย์ของหลวงพ่อรังแกและทำร้ายด้วยวิธีการต่างๆ นานา คาดว่าภายในไม่ช้า ก็คงจะพากันสูญพันธ์หมดไปจากวัดอย่างแน่นอน

ความสามารถพิเศษ ความศักดิ์สิทธิ์

หลวงพ่อท่านมิได้เป็นผู้อยู่นิ่งเฉย ท่านเป็นผู้มีความคิดริเริ่มอยู่เป็นนิจ และเป็นผู้ที่มีความขวนขวายอยู่เสมอมา หลวงพ่อท่านชอบเสาะแสวงหาอาจารย์ท่านผู้มีวิชาความรู้ความสามารถเพื่อขอเรียนขอศึกษาและเฝ้าฝึกฝนปฏิบัติ จนกระทั่ง หลวงพ่อมีความรู้ความสามารถพิเศษ ในวิชาการต่างๆ หลายๆ ด้านด้วยกัน ยกตัวอย่าง เช่น ความสามารถในด้านการรักษาโรคภัยไข้เจ็บ ด้วยการใช้คาถาอาคมเข้าช่วย เสกเป่า ทำน้ำมนต์ให้ดื่ม รดประพรม และด้วยตัวยาสมุนไพรตามวิธีแผนโบราณ ความสามารถในด้านโหราจารย์การชี้แนะแนวทางการดำเนินชะตาชีวิตให้ถูกช่วงจังหวะในทางที่ถูกที่ควรให้ประสบความสำเร็จในอาชีพการงานและความเป็นอยู่ในการครองเรือน

แว่นตาของหลวงพ่อ

หนังควายที่หลวงพ่อใช้ไล่ผี

ความสามารถในด้านการขจัดปัดเป่าสิ่งอัปมงคลเสนียดจัญไร ความลึกลับชั่วร้ายในทางคุณไสยเป็นต้น ด้วยวิธีการทางสมาธิ พลังจิต และคาถาอาคม ความสามารถในด้านการใช้สมาธิ และพลังจิตประกอบกับพระคาถาอาคมมีพระพุทธคุณเป็นต้น ปลุกเสกสิ่งของ วัตถุมงคลอันเป็นที่ระลึกให้ขลังให้ศักดิ์สิทธิ์ให้มีอานุภาพ คุ้มครองป้องกันอันตรายและเสริมความเป็นสิริมงคลได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง ความสามารถในเทศน์มหาชาติด้วยทำนองเสนาะ หลวงพ่อท่านสามารถเทศน์ได้ไพเราะเพราะพริ้งมากเป็นที่ติดอกติดใจแก่บรรดาญาติโยม และอุบาสกอุบาสิกายิ่งนัก ซึ่งในสมัยนั้นถ้ารู้ว่าหลวงพ่อท่านจะขึ้นเทศน์เมื่อไรก็คอยจะมาฟังกันอย่างเนืองแน่น บางทีถึงตอนโศกก็พลอยร้องห่มร้องไห้กันไปด้วย คล้ายกับตัวเองก็พวพันอยู่ในเรื่องราวนั้นเช่นกัน นอกจากนั้นหลวงพ่อท่านยังเป็นผู้ที่คาดการณ์ล่วงหน้าได้อย่างแม่นยำแม้กระทั่งคำพูดคำจาไม่ว่าหลวงพ่อท่านจะพูดจาอะไรก็ดูเห็นผลศักดิ์สิทธิ์ทุกๆ ครั้งไป ยิ่งเป็นคำดุด่าหรือสาปแช่งด้วยก็ยิ่งศักดิ์สิทธิ์มากทีเดียว เพราะเคยปรากฏผลมาหลายหนหลายครั้ง บรรดาลูกศิษย์ลูกหาและชาวบ้านทั่วๆ ไปทั้งใกล้และไกลต่างเกรงกลัวกันนัก แต่ส่วนมากหลวงพ่อท่านจะไม่ค่อยดุด่าใครไปในทำนองสาปแช่ง นอกเสียจากจะมีบ้างเช่น บางรายที่ไม่เชื่อฟังคำว่ากล่าวตักเตือนและกระทำแต่เรื่องราวที่ผิดทำนองคลองธรรมเท่านั้น

พระอาจารย์ผู้ประสิทธิ์วิชา

สำหรับเรื่องความรู้ความสามารถต่างๆ ของหลวงพ่อ เช่น ในด้านวิทยาคมความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์ ตลอดจนในด้านการศึกษาโรคแผนโบราณด้วยตัวยาสมุนไพรนั้น หลวงพ่อท่านได้ฝากตัวเป็นศิษย์ขอเล่าเรียนและถ่ายทอดมาจาก พระอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิและวัยวุฒิ ๓ องค์ด้วยกันคือ

๑. *หลวงพ่อดิษฐ์ วัดบางสมัคร ซึ่งเป็นพระอุปัชฌายะของหลวงพ่อเอง*

๒. *หลวงพ่อเปิ้น วัดบ้านเก่า อ.พานทอง จ.ชลบุรี*

๓. *หลวงปู่เป้อะ (สุดใจ) วัดจวน เขื่อนขันธ์ อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ*

เครื่องบดยาสมัยหลวงพ่อ

ซึ่งในอดีตพระอาจารย์ของหลวงพ่อทั้ง ๓ องค์ ท่านยังมิได้มรณภาพนั้น แต่ละองค์ท่านได้ฝึกฝนปฏิบัติมาจนเพียบพร้อมไปด้วยวิชาความรู้ความสามารถในด้านต่างๆ มีตบะสมาธิอันลึกล้ำแก่กล้าและสูงส่งอย่างเยี่ยมยอด มีชื่อเสียงเลื่องลือโจษขานกันอย่างกว้างขวาง จนเป็นที่ยอมรับเคารพนับถือของบรรดาศิษยานุศิษย์และประชาชนทั่วทุกสารทิศตลอดมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

นอกจากนี้ก็ไม่มีใครทราบว่าหลวงพ่อได้มอบตัวเป็นศิษย์ขอเรียนวิชาจากพระอาจารย์องค์ใดอีก แต่เคยได้ยินคนเก่าๆ ที่ได้เล่าสืบทอดต่อๆ กันมานานจากเจ้าอาวาสองค์ก่อนๆ บ้าง และจากที่ญาติโยมผู้เฒ่าผู้แก่ได้นำตำราเก่าๆ ที่เป็นสมบัติตกทอดมาถวายบ้าง ประกอบกับหลวงพ่อท่านเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกสมาธิจนแก่กล้า ไม่ว่าหลวงพ่อท่านจะท่องบ่นหรือภาวนาพระคาถาใดๆ ก็จะปรากฏอิทธิฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์เสมอกันทุกครั้งไป ดังเช่นครั้งหนึ่งมีผู้เล่าว่าขณะที่มีลูกศิษย์หลายคนมาหาหลวงพ่อ และคุยกันถึงเรื่องพระคาถาอาคม มีลูกศิษย์คนหนึ่งถามหลวงพ่อว่าหลวงพ่อใช้คาถาบทไหนคัดเลือกถึงได้ขลัง หลวงพ่อตอบว่า “กันนึกได้บทไหนก็ใช้บทนั้น เห็นมันก็ใช้ได้เหมือนกันนี่” เพียงประโยคนี้ของหลวงพ่อ ก็พอเป็นข้อยืนยันให้เห็นชัดว่าหลวงพ่อท่านมีสมาธิมั่นคงกล้าแข็งและศักดิ์สิทธิ์เพียงไร

รับนิมนต์นั่งปรกพิธีพุทธาภิเษก

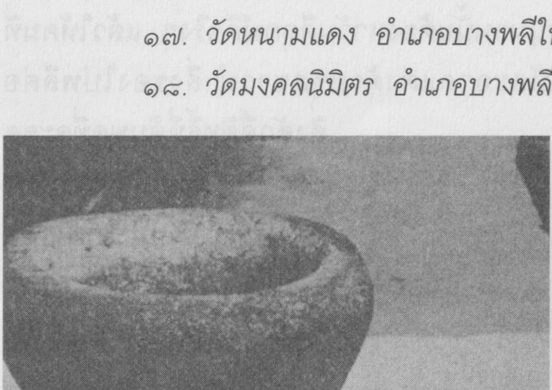
หลวงพ่อท่านมีเมตตาบารมีสูง มีสมาธิอันแน่วแน่แก่กล้ามีความขลังความศักดิ์สิทธิ์ทางด้านวิทยาคมยิ่งนัก จนเป็นที่ยอมรับของบรรดาศิษยานุศิษย์และประชาชนทั่วๆ ไป หลวงพ่อท่านได้รับนิมนต์ไปนั่งปรกพิธีพุทธาภิเษกที่สำคัญๆ ตามวัดต่างๆ หลายครั้งด้วยกัน เช่น

๑. *วัดราชบพิธ อำเภอพระนคร กทม. ๒ ครั้ง*

๒. *วัดคลองภูมิ อำเภอยานนาวา กทม.*

๓. วัดสุนทรธรรมทาน อำเภอป้อมปราบศัตรูพ่าย กทม.
๔. วัดทองนพคุณ กิ่งอำเภอคลองสาน ธนบุรี
๕. วัดสนามจันทร์ อำเภอบ้านโพธิ์ จ.ฉะเชิงเทรา
๖. วัดเทพราช อำเภอบ้านโพธิ์ จ.ฉะเชิงเทรา
๗. วัดบ้านเนิน อำเภอบ้านโพธิ์ จ.ฉะเชิงเทรา
๘. วัดคลองสวน อำเภอบ้านโพธิ์ จ.ฉะเชิงเทรา
๙. วัดโสธร อำเภอเมือง จ.ฉะเชิงเทรา
๑๐. วัดท่าอิฐ อำเภอเมือง จ.ฉะเชิงเทรา
๑๑. วัดโพธิ์ อำเภอบางคล้า จ.ฉะเชิงเทรา
๑๒. วัดลาดบัวขาว อำเภอบางคล้า จ.ฉะเชิงเทรา
๑๓. วัดกกสับ อำเภอพนมสารคาม จ.ฉะเชิงเทรา
๑๔. วัดท่าสะอ้าน อำเภอบางปะกง จ.ฉะเชิงเทรา
๑๕. วัดใหญ่อินทราราม อำเภอเมือง จ.ชลบุรี
๑๖. วัดน้อยคลองด่าน อำเภอบางบ่อ จ.สมุทรปราการ
๑๗. วัดหนามแดง อำเภอบางพลีใหญ่ จ.สมุทรปราการ
๑๘. วัดมงคลนิมิตร อำเภอบางพลีใหญ่ จ.สมุทรปราการ
๑๙. วัดเอี่ยมประชามิตร (แหลมฟ้าผ่า) จ.สมุทรปราการ
๒๐. วัดโบสถ์พลอยแหวน อำเภอเมือง จ.จันทบุรี

รวม ๒๑ ครั้งด้วยกัน ในสมัยนั้นนับว่าหลวงพ่อท่านได้รับนิมนต์ในกิจนิมนต์ด้านนี้มากพอสมควรทีเดียว เพราะสมัยนั้นพระคณาจารย์

ครกและสากหินที่หลวงพ่อใช้ตำยาและตำผงพระ

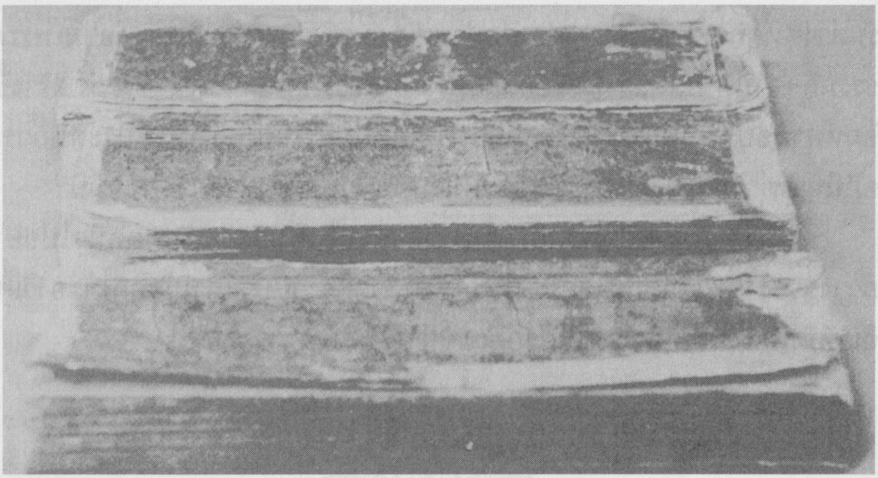
ที่ถูกนิมนต์ไปนั่งปรกพิธีพุทธาภิเษก จะต้องเก่งมีวิชาอาคมแก่กล้า เป็นที่ยอมรับนับถือและเป็นที่เลื่อมใสของประชาชนทั่วไปจริงๆ และกว่าจะจัดให้มีการทำพิธีพุทธาภิเษกขึ้นแต่ละครั้งแต่ละหนนั้นก็นับว่าลำบากไม่ค่อยสะดวกนัก และก็นานๆ จึงจะได้มีการจัดขึ้นสักครั้งและก็ต้องเป็นงานพิธีที่สำคัญจริงๆ เช่นกัน

วัตถุมงคล

เรื่องที่หลวงพ่อท่านสร้างวัตถุมงคลของท่านแจกเป็นที่ระลึกแก่บรรดาศิษยานุศิษย์ และผู้ที่เคารพนับถือท่านนั้น หลวงพ่อท่านสร้างขึ้นหลายคราวด้วยกัน แต่สร้างคราวละเล็กๆ น้อยๆ พอแจกกันชั่วคราวหนึ่งๆ เท่านั้น ไม่สู้มากมายอะไร เพราะวัตถุมงคลแต่ละอย่าง หลวงพ่อท่านสร้างด้วยความพิถีพิถันและใช้เวลานาน เพื่อให้เพียบพร้อมด้วยพุทธคุณทุกๆ อย่าง เช่นการสร้างเสื้อยันต์และผ้ายันต์ชนิดต่างๆ หลวงพ่อท่านใช้เขียนเองเกือบทั้งสิ้นใช้พิมพ์เป็นส่วนน้อย ยาแคล้วคลาดก็ดี ยาดำออกศึกก็ดีตลอดจนพระหนุมาน นับว่ายากลำบากมาก เฉพาะพระหนุมานนั้นต้องหาวันดีฤกษ์ดีจริงๆ แล้วให้คนที่จะไปขุดรากพุดนั้นชำระตัวให้สะอาดแต่งด้วยชุดขาวนำสิ่งของไปพลีต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ต้นพุดที่จะขุด แล้วให้ขุดด้านทิศตะวันออก ซึ่งไม่ให้เงาทับ เมื่อได้รากพุดมาแล้วก็มาแกะเป็นรูปพระหนุมานให้ได้ขนาดไม่สั้นไม่ยาวเกินไป มีขนาดองคุลีเป็นพื้น เสร็จแล้วหาฤกษ์ดีทำการลงอักขระ เมื่อลงอักขระเสร็จเรียบร้อยแล้ว

หินบดยาของหลวงพ่อ

ตำราชุดนี้เป็นของผู้เฒ่าผู้แก่ซึ่งบ้านถูกไฟไหม้จนหมด ตำราชุดนี้อยู่ในหีบไม้สัก และหีบไม้สักก็ถูกไฟไหม้จนหมดสิ้นเช่นกันแต่ปรากฏว่าตำราชุดนี้ยังอยู่ในสภาพเกือบปกติ แต่ได้ถูกไฟไหม้ริม ๆ ไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ต่อมาเจ้าของได้นำมาถวายแก่หลวงพ่อ (ของคุณยายหลาย คำลือชาหลานของหลวงพ่อ)

ก็รอหาวันดีฤกษ์ดีทำพิธีพุทธาภิเษก และในพิธีพุทธาภิเษกก็ต้องหาอาวุธทุกๆ ชนิดมารวมกองเรียงๆ กันไว้ในอุโบสถ แล้วเอาหนังสือที่หลวงพ่อลงอักขระไว้ ปูทับอาวุธเหล่านั้นอีกชั้นหนึ่ง พอถึงฤกษ์ยามงามดีหลวงพ่อท่านก็จะขึ้นนั่งบนหนังสือบริกรรมจนเสร็จพิธี การนั่งบริกรรมปลุกเสกวัตถุมงคลของหลวงพ่อนั้นทุกๆ ครั้งที่ทำหลวงพ่อท่านจะนั่งบริกรรมตลอดคืนจนสว่าง วัตถุมงคลที่หลวงพ่อท่านสร้างขึ้นทุกๆ อย่างนั้นส่วนมากหลวงพ่อท่านจะปลุกเสกของท่านเองเป็นส่วนใหญ่ ที่เคยนิมนต์พระคณาจารย์จากวัดต่างๆ มาร่วมพิธีปลุกเสกก็เพียงครั้งหรือสองครั้งเท่านั้น วัตถุมงคลของหลวงพ่อจึงนับว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างวิเศษที่สุด เดี๋ยวนี้หาดูได้ยากเต็มที บางอย่างก็แทบจะไม่พบเห็นอีกเลย เท่าที่เคยสอบถามท่านผู้รู้หลายๆท่านก็พอรวบรวมชื่อชนิดของวัตถุมงคลเหล่านั้นมาได้บ้าง และได้เสาะหาดูก็พบเห็นมาบ้างเป็นบางอย่าง จึงได้ขอยืมจากท่านเหล่านั้นมาถ่ายภาพลงไว้ให้ชมกัน นอกจากนั้นยังได้ถ่ายภาพวัตถุมงคล

รุ่นต่างๆ ที่ลูกศิษย์ของหลวงพ่อ คือท่านเจ้าคุณพระเทพวิมล (หลวงพ่อชุ่ม) พระครูธรรมกิจจานุรักษ์ (หลวงพ่อซื่อ) และพระครูวรธรรมคุณ อดีตเจ้าอาวาส สร้างขึ้นอีกหลายอย่าง วัตถุมงคลของหลวงพ่อนี้เคยมีผู้นำติดตัวไป มีประสบการณ์อภินิหารต่างๆ มาแล้ว มากมายดังที่นำมาลงไว้พอเป็นตัวอย่างในเล่มนี้

เดี๋ยวนี้เกือบทุกรุ่นเป็นที่นับถือและเป็นที่นิยมของบุคคลทั่วไปอย่างกว้างขวาง ใครได้วัตถุมงคลของหลวงพ่อไว้ติดตัว ก็นับว่าท่านโชคดีได้ของวิเศษอันศักดิ์สิทธิ์ที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณค่าอย่างมหาศาลทีเดียว

ถูกลองวิชา

ครั้งหนึ่งหลวงพ่อได้ชวนนายปอ บุตรสร้อย ซึ่งมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องกับหลวงพ่อเอง ให้เป็นเพื่อนเดินทางไปจังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อเยี่ยมนายทองคำลูกศิษย์เก่า ที่ไปทำงานอยู่ที่ตัวจังหวัดและได้เกิดป่วยหนัก ครั้นเดินทางไปใกล้จะถึงที่พักของนายทองคำ ก็เย็นมากจวนจะมืดเต็มที่ หลวงพ่อจึงชวนนายปอให้แวะวัดใกล้ๆ (ผู้เล่าจำชื่อวัดไม่ได้) เข้าพบสมภารเพื่อขออาศัยพักจำวัดสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าจะเดินทางต่อ เมื่อสมภารท่านนั้นทราบแล้วท่านก็ให้การต้อนรับอย่างดี และให้ไปพักกุฏิไม้หลังเก่ามี ๓ ห้อง ไม่มีพื้น ๒ ห้อง มีพื้นห้องพักได้ ๑ ห้อง พอเข้าพักได้สักครู่ก็มีสามเณรรูปหนึ่งมาพูดกับหลวงพ่อในเชิงเป็นห่วงว่า **“หลวงตา ๆ หลวงตาจะพักได้เรอะ”** ไม่ทราบว่า หลวงพ่อพูดตอบสามเณรรูปนั้นว่าอย่างไรบ้าง สามเณรรูปนั้นยืนมองอยู่สักครู่ก็กลับไป คืนนั้นขณะที่หลวงพ่อกำลังสวดมนต์ก่อนจะจำวัดก็มีเสียงขู่กระโชกดังลั่นมาทางเบื้องนอกหน้าต่าง หลวงพ่อสวดมนต์เสร็จจึงลุกขึ้นยืนมอง เห็นเป็นเสือตัวใหญ่โตมากกระโดดจะขึ้นเกาะหน้าต่างกุฏิที่หลวงพ่อยืนอยู่แต่กระโดดแล้วกระโดดเล่าก็กระโดดไม่ถึง ในที่สุดก็หมดแรงหมอบลงสักครู่แล้วก็หันกลับวิ่งไปทางกุฏิสมภารรุ่งเช้าสมภารท่านนั้นได้นำภัตตาหารใส่สำรับอย่างดีมาถวายหลวงพ่อ พร้อมกับ

ขอขมาถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อตอนกลางคืน และขอเรียนวิชาจากหลวงพ่อ แต่หลวงพ่อท่านไม่ได้ให้อะไรโดยบอกกับสมภารท่านนั้นว่า ตอนนี้ยังสอนอะไรไม่ได้ เพราะกำลังมีธุระจะไปเยี่ยมลูกศิษย์ที่กำลังป่วยหนัก ถ้าอยากได้จริงๆ ก็ขอให้ตามไปเองที่วัดก็แล้วกัน หลวงพ่อฉันภัตตาหารเสร็จก็ลาสมภารเดินทางไปเยี่ยมนายทองคำ เมื่อหลวงพ่อกลับมาวัดแล้ว ในเวลาต่อๆ มาก็ไม่ปรากฏว่าสมภารท่านนั้นตามมาขอเรียนวิชาอะไรจากหลวงพ่อเลย คิดว่าสมภารท่านนั้นท่านคงจะเคยได้ยินกิตติศัพท์ชื่อเสียงของหลวงพ่อมาบ้างหรือไม่ก็เมื่อเห็นลักษณะหลวงพ่อแล้วก็คงคิดว่าหลวงพ่อคงจะเป็นพระที่มีวิชาองค์หนึ่ง พอตกกลางคืนจึงได้ทดลองวิชาดูเท่านั้นมิได้มีเจตนาร้ายแต่อย่างใด ครั้นเห็นว่าหลวงพ่อมีวิชาแก่กล้ากว่าจึงคิดมอบตัวเป็นศิษย์ขอถ่ายทอดวิชา แต่ก็บังเอิญที่หลวงพ่อมีธุระร้อนไม่มีกะใจจะสอนวิชาให้จึงได้พูดผัดผ่อนไป สมภารท่านนั้นก็เลยเข้าใจว่าหลวงพ่อท่านคงจะโกรธจึงไม่ยอมให้วิชาอะไร ครั้นจะตามมาเอาที่วัดหรือก็อาจจะเกรงว่าจะถูกหลวงพ่อลองดีเข้าบ้าง ท่านจึงไม่ตามมาเอาวิชาจากหลวงพ่อก็เป็นได้

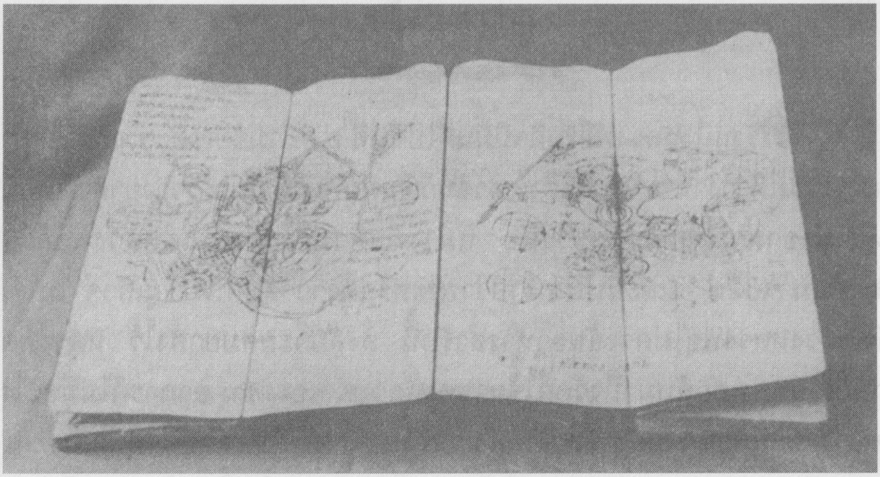
ถูกวางยาสั่ง

ครั้งหนึ่งหลวงพ่อรับกิจนิมนต์ไปฉันที่ อ.สนามชัยเขต จ.ฉะเชิงเทรา (ผู้เล่าจำไม่ได้ว่างานอะไร) พอถึงเวลาฉันก็เริ่มมีผู้ที่มีวิชาในการวางยาสั่ง เมื่อมีผู้หนึ่งนำอาหารมาถวายหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านก็ทราบ แต่หลวงพ่อก็รับประเคนมาจะฉัน ขณะนั้นไม่ทราบว่าพระหรือฆราวาสผู้หนึ่ง (ผู้เล่าจำไม่ได้) ได้ทักท้วงหลวงพ่อไม่ควรฉันอาหารสำรับนี้ สงสัยจะผสมยาสั่งไว้ หลวงพ่อท่านก็เฉยๆ พอกลับมาถึงวัดก็ใช้ยาของหลวงพ่อเองถอน อาการก็ไม่มีอะไรผิดปกติ ผ่านมาหลายปี หลวงพ่อรับกิจนิมนต์ไปนั่งอุปัชฌาย์ที่วัดท่าสะอ้าน เวลากลับระหว่างทางหลวงพ่อก็เกิดอาเจียนและหน้ามืดคล้ายจะเป็นลม

หลวงพ่อท่านก็รู้ตัวว่า เป็นเพราะฤทธิ์ยาสั่งยังไม่หมด และฉันของแสลงเข้าไปจึงกำเริบขึ้น พอถึงวัดหลวงพ่อก็ใช้ยาถอนอีก แต่พวกลูกศิษย์ลูกหาเกิดความห่วงใยหลวงพ่อมากจึงให้นายเสน จันศร บ้านอยู่คลองบางกระบูล ผู้มีความรู้ในด้านการถอนยาเบื่อ ยาสั่ง เอายามาช่วยถอนให้หลวงพ่ออีกเพื่อจะได้หายเร็วๆ ต่อมาไม่กี่วันหลวงพ่อก็หายเป็นปกติ และต่อๆ มาก็ไม่มีอาการอย่างไรอีกเลย คำโบราณท่านว่าคนดีตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ รู้สึกว่าถูกต้องที่สุดดังเช่นหลวงพ่อเป็นตัวอย่าง แต่ถ้าเก็บมานึกมาคิดกันแล้ว ก็รู้สึกอนาถใจเต็มทีเพราะขนาดหลวงพ่อผู้เปี่ยมไปด้วยเมตตาบารมีชั่วชีวิตมีแต่ให้ มีแต่สงเคราะห์ยังมีคนกล้าทำร้ายหมายชีวิตท่านได้

สูญสิ้นสุดยอดวิชา

ครั้งหนึ่งในขณะที่หลวงพ่อกำลังเตรียมตัวจะไปฉัน หลวงพ่อได้เรียกนายปลื้ม (บางคนก็เรียกนายป่อง ซึ่งเป็นเสมือนลูกของหลวงพ่อ เพราะว่าพ่อแม่ตายหมด หลวงพ่อจึงรับมาเลี้ยงไว้ตั้งแต่ยังแบเบาะ) มาหาและใช้ให้

รูปหนังสือตอนกางออก

ไปเอาเงินที่ลูกศิษย์คนหนึ่ง เพื่อจะนำมาซื้อของบูรณะกุฏิ แล้วหลวงพ่อก็ลงเรือไปฉัน เมื่อเสร็จธุระจากไปฉัน หลวงพ่อก็กลับมาถึงท่าน้ำหน้าวัด ก็พอดีมีคนมาบอกกับหลวงพ่อว่านายปลื้มเอาเงินที่ได้มาจากลูกศิษย์ของหลวงพ่อไปกินเหล้าเสียจนเมาไม่ได้สติ เท่านั้นเอง หลวงพ่อก็ก้าวขึ้นจากเรือพูดว่า **"มึงอย่าเอาเลย"** เพียงประโยคเดียว หลวงพ่อก็ล้วงเอาสมุดพกสีน้ำตาลเล่มหนาออกจากกระเป๋าอังสะที่หน้าอก แล้วก็ฉีกเผาไฟทิ้งน้ำที่ท่าจนหมด เวลานั้นทั้งพระภิกษุที่กลับจากฉัน และญาติโยมที่อยู่ที่นั้น ต่างตกตะลึงเสียดายกันเป็นอย่างมาก แต่ก็ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไร เนื่องจากมีความเกรงกลัวหลวงพ่อกันนั่นเอง เท่าที่ทราบมาว่าในสมุดบันทึกเล่มนั้น หลวงพ่อได้จดบันทึกวิชาที่สำคัญๆ ล้วนแล้วแต่เป็นสุดยอดวิชาทั้งสิ้น หลวงพ่อไม่ได้ถ่ายทอดให้แก่ศิษย์คนใดจนครบถ้วนเลย หลวงพ่อถ่ายทอดให้เพียงบางวิชาเท่านั้น ส่วนผู้ที่หลวงพ่อตั้งใจจะถ่ายทอดวิชาต่างๆ ให้ทั้งหมดนั้น คาดว่าคงเป็นนายปลื้มแน่นอน เพราะสังเกตได้จากคำพูดของหลวงพ่อที่ว่า "มึงอย่าเอาเลย" แต่นายปลื้มกลับทำตัวไม่สมกับที่หลวงพ่อท่านรัก หรือจะเรียกว่าไม่มีวาสนาได้ไว้ก็เป็นได้ วิชาที่สำคัญต่างๆ ของหลวงพ่อที่ได้เสาะหาร่ำเรียนมาและบันทึกไว้ ก็เป็นอันต้องสูญสิ้นไปจดหมดสิ้น เดี๋ยวนี้ก็ยังไม่มีใครรู้เลยว่าในสมุดบันทึกของหลวงพ่อได้บันทึกยอดวิชาชนิดใดไว้บ้าง มากน้อยเพียงไร และมีความวิเศษหรือศักดิ์สิทธิ์แค่ไหน

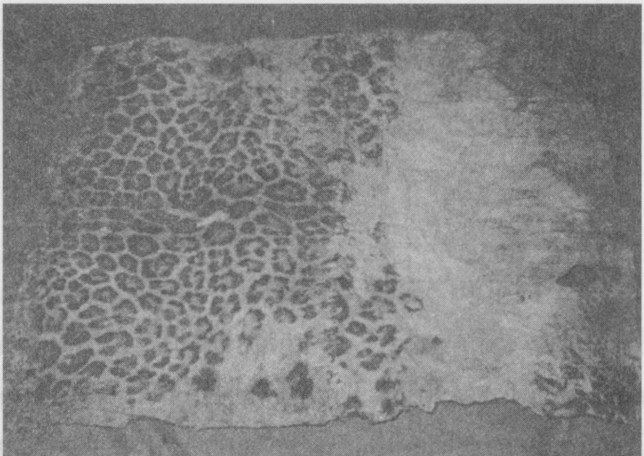
พูดเป็นลางก่อนมรณภาพ

ก่อนหน้าที่หลวงพ่อจะมรณภาพไม่นาน หลวงพ่อท่านได้พูดเป็นเชิงปรารภกับพระภิกษุภายในวัดและญาติโยมที่ใกล้ชิดหลายครั้ง คล้ายกับเป็นลางสังหรณ์ตามคำโบราณ ท่านกล่าวไว้ว่า คนเราใกล้ตาย ก็มักมีลางบอกเหตุรู้สึกว่าจะมีความจริงอยู่มากทีเดียว อย่างเช่น หลวงพ่อท่านพูดเป็นลางก่อนหน้าจะมรณภาพประมาณ ๔ - ๕ วัน คือหลวงพ่อท่านทำลูกกรงเป็นคอนกรีตกั้นช่อง

ระหว่างกุฏิ หลวงพ่อที่พูดพูดว่า **"เห็นจะไม่แล้ว ถ้าจะตายแน่"** ดังนี้ ก็ไม่มีใครนึกฝัน เพราะหลวงพ่อท่านได้สบายดีอยู่ มิได้มีการอาพาธแต่อย่างใด อีกครั้งหนึ่งหลวงพ่อท่านก็พูดเป็นลางอีกคือ วันขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๙ หลวงพ่อท่านไปสั่งให้พระภิกษุช่วยกันรื้อขนย้ายเครื่องยาสมุนไพรต่างๆ ให้เอาออกไปกองไว้กลางนอกชาน แล้วหลวงพ่อพูดว่า **"เครื่องยาเหล่านี้ไม่ได้ใช้อีกแล้วเอาทำฟืนต้มน้ำเสียเถอะ"** ก็ยังไม่มีใครนึกสังหรณ์ใจอะไรอีกเช่นกันจนกระทั่งรุ่งขึ้นหลวงพ่อจึงได้มรณภาพจากไป

มรณภาพ

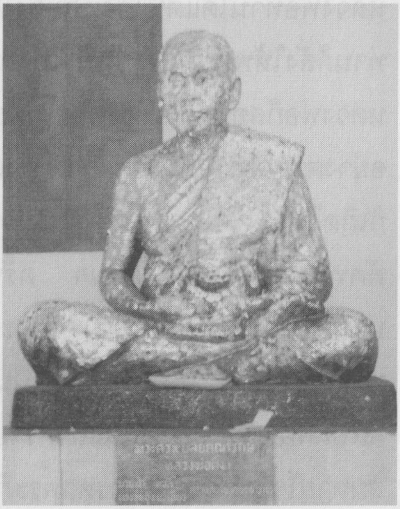
รุ่งขึ้นเป็นวันอุโบสถเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๙ ตรงกับวันที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๙๕ เวลา ๑๕.๐๐ น. เสียงระฆังดังรัวเป็นสัญญาณลงอุโบสถ ขณะนั้นหลวงพ่อท่านกำลังนั่งสนทนาอยู่กับแขกมีท่านขุนโควินวรการ เป็นต้น หลวงพ่อท่านพูดว่าวันนี้รู้สึกไม่ค่อยสบาย แล้วสั่งให้พระภิกษุที่อยู่ปรนนิบัติรับใช้ผสมยาถวาย ครั้นหลวงพ่อฉันยาแล้ว ก็จัดแจงครองผ้า เตรียมดอกไม้ธูปเทียน ออกมาข้างนอก ท่านขุนโควินฯ เห็นเช่นนั้นก็กล่าวทัดทานขึ้นว่า **"หลวงพ่อไม่ค่อยสบายก็อย่าลงเลยงดเสียเถิด"**

หนังเสือที่หลวงพ่อใช้ปูทับอาวุธปลุกเสกวัตถุมงคล

หลวงพ่อท่านได้แต่นั่งอึ้งเป็นเชิงไตร่ตรองไม่ได้ตอบว่าอะไร ทันใดนั้นหลวงพ่อท่านก็สั่งให้พระภิกษุรูปหนึ่งไปตามพระภิกษุสีมาหา เมื่อพระภิกษุสีมาหาแล้วหลวงพ่อก็สอบถามเรื่องทำอุโบสถสวดพระปาฏิโมกข์ พระภิกษุสีตอบหลวงพ่ออย่างตะกุกตะกักไป แต่ความจริงแล้วพระภิกษุสีท่านก็เคยทำได้ หลวงพ่อท่านก็เกิดไม่วางใจเกรงจะทำกันไม่ถูก หลวงพ่อจึงไม่ยอมงดลงอุโบสถตามคำทัดทานของท่านขุนโควินฯ ครั้นลงไปในอุโบสถแล้ว ได้ทำกิจวัตรอันเป็นบุพกิจเบื้องต้นเสร็จแล้ว พระภิกษุสีขึ้นนั่งบนธรรมาสน์เตรียมจะเริ่มสวดพระปาฏิโมกข์ หลวงพ่อท่านเป็นผู้สอบทาน ขณะนั้นเอง หลวงพ่อก็ผินหน้ากลับมาทางพระประธานแล้วกราบฟุบกันหมอนอิง โดยไม่เคลื่อนไหวมีแต่เสียงลมหายใจออกดังวี้ด บรรดาพระภิกษุสงฆ์จำนวน ๓๑ รูป ที่นั่งประชุมพร้อมกันอยู่นั้นพากันตะลึง บางองค์ถึงกับแหงนดูเพดานอุโบสถเข้าใจว่าเสียงดังมาจากบนเพดาน บางองค์ที่นั่งอยู่ใกล้หลวงพ่อก็รู้สึกสงสัยแต่ไม่กล้าแตะต้องสักครู่จึงพากันเอะใจและเข้าประคองหลวงพ่อให้พลิกกลับมา ปรากฏว่าตัวหลวงพ่อเย็นชืดไปหมด เหงื่อกาฬไหลโชกไปทั้งตัว จึงช่วยกันบีบนวด ในขณะนั้นหลวงพ่อยังมีสติดี ได้พูดเป็นประโยคสุดท้ายว่า **"ถ้าจะเป็นมาก"** ขณะเดียวกันหลวงพ่อเมี้ยนซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ ก็พูดกับหลวงพ่อว่า "หลวงพ่อถ้าร้อนก็เปลื้องผ้าออกเสียก่อน" หลวงพ่อได้แต่ส่ายหน้าไม่พูดว่าอะไรแล้วก็สะอึกติดต่อกัน ๓ ครั้ง คอตกคางลดมรณภาพทันที พระบางองค์พอได้สติก็รีบขึ้นไปเอายาบนกุฏิบางองค์ก็รีบออกมาบอกญาติโยมบรรดาอุบาสก อุบาสิกา ที่รักษาศีลอุโบสถกันอยู่รู้เข้าก็รีบไปตามหมอ เกิดโกลาหลกันใหญ่ เมื่อหมอแฟ้ม จันทร์วัฒนาซึ่งเป็นหมอประจำตำบลมาตรวจดูเสร็จแล้วก็ร้องไห้โฮไม่สามารถทำอะไรได้ หลวงกำแหงสรเดชซึ่งรู้ข่าวและรีบมาทันที ในขณะนั้นได้พูดเป็นเชิงเตือนสติหมอแฟ้มขึ้นว่า **"เป็นหมอมาได้ยังไงทำใจเสาะไปได้มันต้องช่วยกันให้ถึงที่สุดซิ"**

หมอแฟ้มได้สติจึงได้ฉีดยาให้หลวงพ่อ แต่ก็สายเกินไปช่วยอะไรหลวงพ่อไม่ได้เลย เพราะหลวงพ่อได้มรณภาพไปก่อนหน้าเสียแล้ว อนิจจาพญามัจจุราชผู้เหี้ยมโหดมิได้รั้งรอยอมให้หลวงพ่อได้ฉันยารักษาหรือแก้ไขอย่างไรเลย ดุจดวงประทีปถูกลมพายุดับวับไปฉะนั้น ในทันใดนั้นเอง บรรดาพระภิกษุสงฆ์อุบาสถ อุบาสิกา พร้อมทั้งลูกศิษย์ลูกหาก็พากันเสียใจร้องห่มร้องไห้อาลัยอาวรณ์ออกเซ็งแซ่อย่างน่าเศร้าสลด บรรดาลูกศิษย์ลูกหาญาติโยมที่เคารพนับถือ ที่ออกไปทำมาหากินทั่วไปทั้งใกล้ทั้งไกลวัด เมื่อทราบข่าวก็พากันตกตะลึงไปตามๆ กัน ต่างพากันทิ้งเครื่องมือเครื่องไม้รีบมาวัดเพื่อกราบศพหลวงพ่อ เวลานั้นเอง บรรยากาศทั่วบริเวณวัดสุดแสนที่จะโศกเศร้าสลดหดหู่ มีแต่เสียงร่ำไห้คร่ำครวญของลูกศิษย์ลูกหา อุบาสก อุบาสิกา ตลอดจนญาติโยมที่เคารพนับถืออย่างน่าเวทนา เพราะหลวงพ่ออยู่ดีๆ มิได้ป่วยไข้หรืออาพาธแต่อย่างใดเลย อยู่ๆ หลวงพ่อก็มามรณภาพสูญสิ้นไปอย่างกะทันหัน โดยมิทันให้ได้รับการรักษาพยาบาล จึงเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้บรรดาศิษยานุศิษย์ ตลอดทั้งชาวบ้านชาววัด ไม่สามารถจะอดกลั้นความโศกเศร้าไว้ได้เลย

หลวงพ่อดิ่ง องค์หล่อทองเหลือง

เปรียบประดุจต้นโพธิ์ต้นไทร ย่อมเป็นที่พึ่งพิงอาศัยของหมู่ฝูงวิหคในอรัญ ต่างก็พากันเข้ามาอาศัย ใครต้องการร่มเงาก็จับเอา ใครต้องการผลก็เข้าบริโภคเอาฉันนั้น พระคุณของหลวงพ่อท่านมีอยู่แก่ปวงชนมากน้อยเพียงไร ย่อมจะเป็นที่ซาบซึ้งตรึงใจอยู่ทุกทั่วหน้ากันแล้ว จนไม่สามารถจะพรรณนาให้

ครบถ้วนได้ในที่นี้ เมื่อหลวงพ่อท่านมาด่วนมรณภาพสูญสิ้นไปเช่นนี้ก็ย่อมนำความวิปปโยคโศกเศร้าสลดอาลัยอย่างสุดซึ้ง สมดังสุภาษิตที่ว่า **"รูปํ ชีรติ มจฺจานํ นามโคตฺตํ น ชีรติ"** รูปของสัตว์ทั้งหลายย่อมย่อยยับไป ส่วนชื่อและโคตรย่อมหาย่อยยับไปไม่ ดังนี้

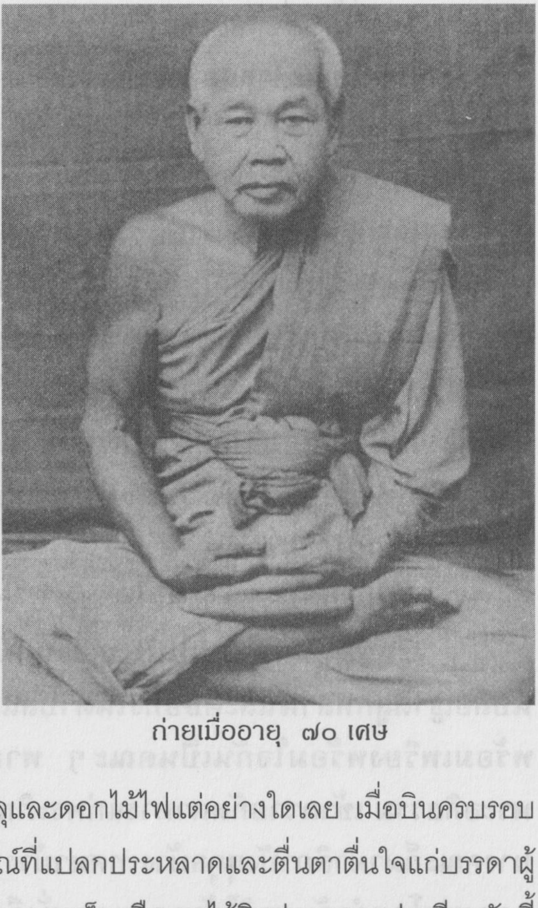
การมรณภาพของหลวงพ่อโดยที่ไม่ต้องให้ใครรักษาพยาบาลเช่นนี้ก็เป็นการดีอยู่ หาผู้เสมอเหมือนได้ยาก น้อยนักที่จะมีหรือหาพบ เพราะอุปสมบทภาพ และมรณภาพของหลวงพ่อท่าน เป็นสถานที่แห่งเดียว คือ พระอุโบสถเดียวกัน และวัดเดียวกัน เช่นนี้ก็เป็นข้อที่น่าอัศจรรย์มิใช่น้อยจริงอยู่ความตายย่อมเป็นไปตามธรรมดาของสังขาร เมื่อมีเกิดในเบื้องต้นก็ย่อมจะมีดับในที่สุดเหมือนกันหมด จะต่างกันก็แต่ว่าจะเร็วกับช้าเท่านั้น

รวมอายุของหลวงพ่อได้ ๗๕ ปี ๕ เดือน ๕ วัน

จำเดิมแต่หลวงพ่อได้มรณภาพแล้ว บรรดาผู้ที่เลื่อมใสเคารพนับถือญาติลูกหลานและศิษย์ทั้งในตำบลและใกล้เคียงต่างมาสมานฉันท์พร้อมเพรียงพร้อมใจกันเป็นคณะ ๆ พากันบำเพ็ญกุศลกลางคืนสวดพระอภิธรรม เช้าถวายภัตตาหารแก่พระภิกษุสงฆ์และสามเณรหมดทั้งวัด บางคณะก็มามาติกาบังสุกุลบ้างเทศนาบ้างเพื่ออุทิศส่วนบุญกุศลถวายแด่หลวงพ่อโดยลำดับมามิได้ขาดจนกระทั่งถึงวันพระราชทานเพลิงศพ

งานพระราชทานเพลิงศพ

หลังจากนั้นแล้วบรรดาคณะศิษยานุศิษย์ทั้งผู้ที่เคารพนับถือในองค์หลวงพ่อ ทั้งฝ่ายสงฆ์และฝ่ายฆราวาสได้ร่วมกันจัดงานพระราชทานเพลิงศพของหลวงพ่อขึ้นเมื่อ วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๖ ซึ่งในงานนี้ได้มีบรรดาศิษยานุศิษย์ ประชาชนที่เคารพนับถือในองค์หลวงพ่อได้มาร่วมงานกันมากมาย

ถ่ายเมื่ออายุ ๗๐ เศษ

เป็นประวัติการณ์ อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนเลย แม้กระทั่งจนทุกวันนี้ แต่ในครั้งนั้นได้เกิดขึ้นหรือเป็นไปได้ก็ได้เกิดขึ้นและเป็นไปแล้ว คือในขณะที่ประชุมเพลิงอยู่นั้นมีทั้งพลุ ทั้งดอกไม้ไฟต่างๆ เกือบทุกชนิดที่บรรดาลูกศิษย์ลูกหานำมาจุดกันอย่างมากมายและดังสนั่นอยู่นั้น ได้มีนกยางที่เคยอาศัยพึ่งบารมีหลวงพ่ออยู่ได้พากันมาบินวนรอบปทักษิณเหนือเมรุเผาศพหลวงพ่อโดยที่มิได้เกรงกลัวหรือแตกตื่นเสียงพลุและดอกไม้ไฟแต่อย่างใดเลย เมื่อบินครบรอบแล้วก็พากันจากไป เป็นเหตุการณ์ที่แปลกประหลาดและตื่นตาตื่นใจแก่บรรดาผู้ได้พบเห็นเป็นอันมาก ซึ่งก็ไม่มีใครเคยเห็นหรือเคยได้ยินข่าวคราวเช่นเดียวกันนี้ที่ไหนอีกเลย นับเป็นเหตุการณ์อันมหัศจรรย์เพียงครั้งแรกและครั้งเดียวในชั่วชีวิตเท่านั้นจริงๆ ที่เกิดมหัศจรรย์เช่นนี้ คิดว่าคงเป็นด้วยบุญบารมีของหลวงพ่อที่เมื่อครั้งมีชีวิตอยู่หลวงพ่อได้ช่วยเหลืออนุเคราะห์ฝูงนกกาเหล่านั้นให้ได้พักพิงอาศัยด้วยความสุขสบายและปลอดภัยประกอบด้วยกตัญญูรู้คุณของเหล่าฝูงนกกา จึงได้เกิดเหตุการณ์อันแสนมหัศจรรย์ขึ้นในครั้งนั้นได้ เป็นที่โจษขานกันอย่างกว้างขวางอย่างยิ่งทีเดียว

อนึ่งในขณะที่กำลังประชุมเพลิงและพระเพลิงกำลังลุกลามไหม้ศพหลวงพ่อจนเหลือแต่อัฐินั้นทั้ง ๆ ที่ไฟยังแดง ๆ อยู่ ประชาชนที่มาในงานต่างก็กรูกันเข้าแย่งยื้อเอาอัฐิของหลวงพ่อกันอย่างชุลมุนวุ่นวายโดยไม่ได้หวาดกลัวต่อไฟที่กำลังลุกไหม้อยู่เลย ทางวัดต้องจัดให้สารวัตรทหารเข้ากันห้าม คนก็ยังไม่ฟัง ก็ยังเข้ายื้อแย่งกันเช่นนั้น ทางวัดได้กันไว้ได้เพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น นอกจากนั้นประชาชนต่างยื้อแย่งนำไปบูชากันจนหมดไม่เหลือแม้กระทั่งเถ้าถ่าน บางคนศรัทธามากกลัวคนอื่นจะยื้อแย่งจากมือ ถึงเอาเข้าใส่ปากอมบางคนก็กลืนกินเข้าไป ถือกันว่าเป็นของดีของหลวงพ่อทุก ๆ อย่างเป็นสิริมงคลแก่ตัวทั้งสิ้น ส่วนผู้ที่ได้นำกลับไปบ้านนั้นบางคนก็นำไปขึ้นหิ้งบูชา บางคนก็นำไปให้ช่างเลี่ยมแขวนคอตามแต่ความเห็นความต้องการของแต่ละคน

หลังจากงานพระราชทานเพลิงศพของหลวงพ่อผ่านพ้นไปแล้ว บรรดาคณะศิษยานุศิษย์และผู้ที่เคารพนับถือทั้งฝ่ายสงฆ์และฝ่ายฆราวาสได้ร่วมกันจัดการหล่อรูปเหมือนของหลวงพ่อไว้เพื่อเป็นตัวแทน สำหรับสักการะบูชาเมื่อเดือน ๖ พ.ศ. ๒๔๙๖ ปีเดียวกัน พร้อมกันนั้นก็ได้สร้างรูปเหมือนของหลวงพ่อเป็นกริ่ง ๒ ชนิดไว้ให้ท่านที่เคารพนับถือได้นำติดตัวเป็นที่ระลึกและเพื่อเป็นสิริมงคลอีกจำนวนหนึ่งด้วยซึ่งเรียกว่ารูปหล่อรุ่นแรก ปัจจุบันหายากมากทีเดียว

❀ ❀ ❀

ประวัติพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ "หลวงพ่อน้อย" วัดอุสภาราม (บางวัว) ตำบลบางวัว อำเภอบางปะกง จังหวัดฉะเชิงเทรา

หลวงพ่อน้อย

จากคำบอกเล่าของคนผู้เฒ่าผู้แก่เล่าสืบต่อกันมาประมาณ ๓ ชั่วอายุคน เรื่องมีอยู่ว่า ในสมัยนั้นมีข้าราชการผู้หนึ่งคาดว่าเป็นคนพื้นบ้านนี้เอง มีหน้าที่เก็บภาษีอากร วันหนึ่งได้เดินทางไปเก็บภาษีอากรที่จังหวัดนครนายกก็ได้พบพระพุทธรูปที่สวยงามถูกใจเข้าองค์หนึ่ง จึงสอบถามผู้เป็นเจ้าของนั้นดู ก็ทราบว่าได้มาจากหนองน้ำใกล้ๆ บ้าน แต่ไม่ทราบแน่ว่าข้าราชการผู้นั้นได้พระพุทธรูปมาจากเจ้าของเดิมด้วยวิธีใด แล้วก็อัญเชิญประดิษฐานบนเลื่อนไม้ใช้ควายลากมา ตั้งใจจะนำไปประดิษฐานไว้ที่วัดบางสมัคร พอถึงหนองน้ำเขตตำบลบางวัวซึ่งชาวบ้านเรียกว่า หนองสวง เลื่อนไม้ที่ควายลากมาเกิดหัก แต่ยังพอใช้การได้ ส่วนควายที่ลากมากลับไม่ยอมลากต่อไปไม่ว่า

จะทำอย่างไร ควายก็ยังหยุดเฉยอยู่เช่นนั้น ข้าราชการผู้นั้นจึงพูดว่าจะนำพระพุทธรูปมาไว้ที่วัดบางวัว ควายก็ลากเลื่อนที่ประดิษฐานพระพุทธรูปมาโดยดีโดยที่ไม่ต้องจูงหรือบังคับแต่อย่างใดเลยพอนำมาถึงที่ตั้งวัดในปัจจุบันควายก็หยุดโดยไม่ยอมเดินต่อไป ขณะนั้นมีคนจีนผู้หนึ่งเกิดศรัทธาเลื่อมใสมาก จึงได้ชักชวนชาวบ้านมาช่วยกันถากถางบริเวณนั้นสร้างเป็นที่ประดิษฐานขึ้นพร้อมกับอัญเชิญพระพุทธรูปนั้นประดิษฐานไว้เป็นที่สักการะบูชา จนกระทั่งถึงทุกวันนี้

ตามที่เจ้าหน้าที่ของกรมศิลปากร ได้มาตรวจดูแล้วบอกว่า เป็นพระพุทธรูปปางสะดุ้งมาร เนื้อทองสำริด สร้างในสมัยอยุธยา อายุประมาณ ๔๐๐ - ๕๐๐ ปี หน้าตักกว้าง ๑๔ นิ้ว สูง ๒๔ นิ้ว

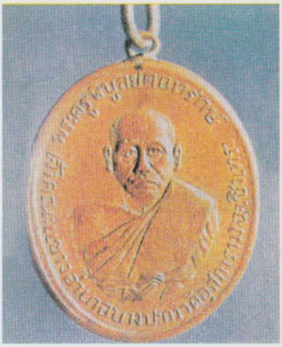
ส่วนที่เรียกว่า "หลวงพ่อน้อย" นี้ สอบถามชาวบ้านดูแล้วไม่มีใครทราบและผู้ที่เล่าต่อๆ มาก็ไม่ได้พูดถึง หรืออาจจะเรียกกันมาตั้งแต่สมัยที่อยู่กับเจ้าของเดิมที่นครนายกก็ได้

สำหรับเรื่องอภินิหาร ความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อน้อยนี้ จะเห็นได้จากประวัติที่ได้เล่ามา ต่อมามีเรื่องราวที่เกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อน้อยอีกมากมายหลายเรื่องหลายครั้งด้วยกัน แต่เท่าที่จำได้ครั้งที่สำคัญจากผู้เล่าต่อๆ มาว่า เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๔๘๑ เป็นวันทำบุญอายุและฉลองสมณศักดิ์ พระครูพิบูลคณารักษ์ (หลวงพ่อดิ่ง) วันนั้นได้อัญเชิญหลวงพ่อน้อยจากอุโบสถขึ้นมาประดิษฐานบนศาลาการเปรียญหลังเก่า เพื่อให้เป็นสิริมงคลในงานพิธี ซึ่งนับว่าเป็นครั้งแรกที่อัญเชิญหลวงพ่อน้อยออกมาให้ประชาชนสักการะบูชาและปิดทองกัน พร้อมกันนั้นก็ได้ตั้งขันน้ำมนต์ที่เบื้องหน้าหลวงพ่อน้อยด้วย เพื่อขอน้ำมนต์ไว้ดื่มกินและประพรมเพื่อเป็นสิริมงคล และในวันนั้นก็มีหมองูมาเล่นกลที่วัด เมื่อเลิกเล่นแล้วเวลาจะกลับ พวกหมองูได้จับเอางูเห่าตัวใหญ่ในวัดไปตัวหนึ่งเพื่อจะนำไปด้วย ขณะนั้นคนที่มาในงานได้ขึ้นไปบนศาลาการเปรียญเพื่อที่จะขอดื่มน้ำมนต์ของหลวงพ่อน้อย และเมื่อมองไปในขันน้ำมนต์ ปรากฏว่ามีดอกเทียนมีลักษณะเป็นรูปงูและคล้ายกับมีดอกจันด้วย ยิ่งพิจารณาก็ยิ่งคล้ายกับงูเห่าเป็นที่สุด เมื่อประชาชนได้ทราบข่าว

ต่างแตกตื่นมาดูกันเป็นการใหญ่ พวกคนที่มาดูก็นึกได้ว่าเห็นหมองูที่มาเล่นกลจับเอางูเห่าตัวใหญ่ในวัดไปจึงเอะใจและชวนพวกรีบไปช่วยกันพูดกับหมองูเพื่อจะของูเห่าคืน หมองูก็ยอมคืนให้

เรื่องนี้ก็พอพิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าหลวงพ่อน้อยท่านมีความศักดิ์สิทธิ์เพียงไร เมื่อข่าวนี้แพร่ออกไป ทำให้กลุ่มคนร้ายพยายามมาขโมยหลวงพ่อน้อยไปจากวัด แต่ทุกครั้งก็ไม่สามารถขโมยเอาหลวงพ่อน้อยไปได้ เพราะต้องมีอันเป็นไปเสียทุกครั้งดังเช่นครั้งหลังสุด เมื่อวันจันทร์ที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๒ ตรงกับวันจันทร์ เดือน ๑๒ แรม ๑๕ ค่ำ เวลาประมาณ ๐๓.๐๐ - ๐๕.๐๐ น. มีคนร้ายจำนวนหนึ่งใช้ยารมพระและศิษย์หลับไม่รู้ตัว แล้วได้ขโมยเอาหลวงพ่อไป แต่เป็นเวลาใกล้สว่างและมีคนผ่านมา คนร้ายจึงเอาหลวงพ่อซ่อนไว้ รุ่งเช้าพระภิกษุสามเณรและชาวบ้านตำบลบางวัวถึงกับร้องไห้สาปแช่งคนร้ายต่างๆ นานา และได้พากันออกค้นหา จนเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. เศษ เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ได้รับแจ้งก็มาช่วยกันค้นหาก็พบหลวงพ่อน้อย ซึ่งคนร้ายได้หมกไว้ที่ดงหญ้าชายถนน (สายใน) ไปตลาดบางวัวซึ่งเป็นถนนสายเก่าห่างจากวัดประมาณ ๑/๒ กิโลเมตร เมื่อพบหลวงพ่อน้อยแล้วทุกคนต่างดีใจ ไชโย โห่ร้องกันลั่นไปหมด บางคนก็ร้องไห้ด้วยความดีใจเหลือที่ประมาณ เมื่ออัญเชิญหลวงพ่อน้อยกลับมาวัดแล้วก็ได้จัดงานฉลองเรียกขวัญกันเป็นการใหญ่รวม ๗ วัน ๗ คืน ต่างฝ่ายต่างก็ช่วยกันหาการเล่นมาแสดงในงานกันอย่างสนุกสนาน เมื่องานเลิกแล้วยังเหลือเงินอีก ๑๐,๐๐๐ บาท และได้นำไปร่วมสร้างศาลาบำเพ็ญกุศลหลังใหญ่ด้วย นี่ก็เป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งของความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อที่ทำให้คนร้ายต้องพบกับอุปสรรค ไม่สามารถที่จะนำหลวงพ่อน้อยไปได้ และประกอบกับทางวัดบางวัวยังไม่ถึงคราวที่จะขาดสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างหลวงพ่อน้อยไป หลวงพ่อน้อยจึงยังคงอยู่ประดิษฐานเป็นมิ่งขวัญประดุจร่มโพธิ์ร่มไทรเป็นที่พึ่งพาอาศัยแก่ชาวบางวัวตลอดมา

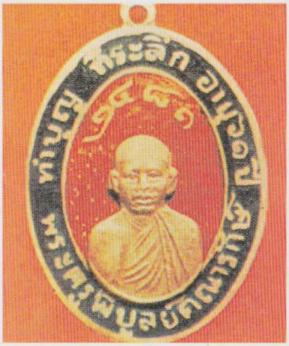
❀ ❀ ❀

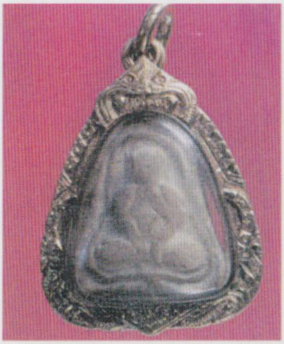
เหรียญหลวงพ่อดิ่งรุ่นแรก
พ.ศ. ๒๔๘๑ เนื้อทองแดง

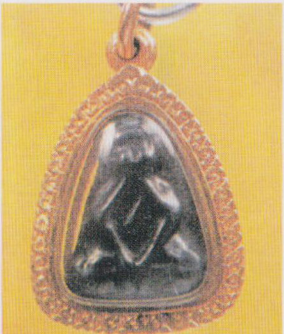
ล็อกเก็ตกระดุมหลวงพ่อดิ่ง
พ.ศ. ๒๔๘๑

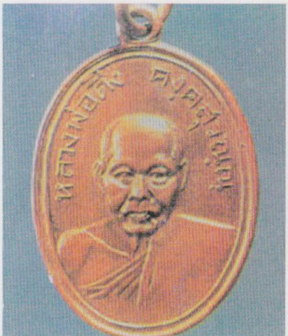
เหรียญเงินลงยารุ่นแรก พ.ศ. ๒๔๘๑
แจกกรรมการ

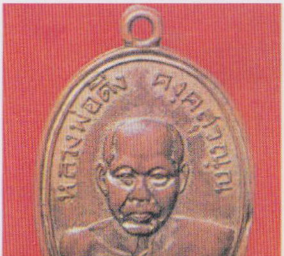
พระปิดตา พ.ศ. ๒๔๖๗ สร้างอุโบสถ
(ของพระยอดยิ่ง เสืออ่วม)

พระปิดตาเนื้อเมฆพัตร พ.ศ. ๒๔๖๗
สร้างอุโบสถ (ของพระยอดยิ่ง เสืออ่วม)

รุ่น ๒ บล็อกขี้กาก ๒๔๙๔ หลวงพ่อดิ่งทำและปลุกเสก
เหตุที่เรียกว่าบล็อกขี้กากนั้น เพราะหลวงพ่อเก็บไว้นาน
จึงเกิดเป็นสนิม เมื่อทำออกมา เหรียญจึงเป็นจุดๆ มาก
จึงเรียกว่าบล็อกขี้กาก

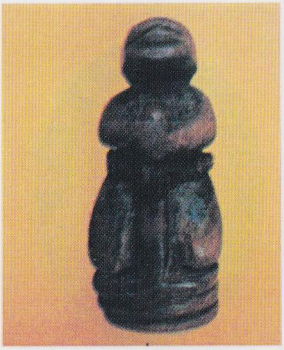

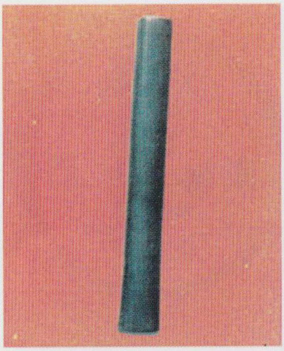

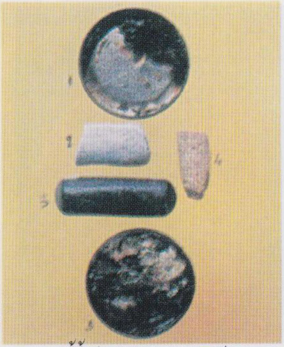
เหรียญรุ่น ๒ กะไหล่ทองสร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๒ ให้สังเกตคำว่าดิ่ง
บางเหรียญมีสระอีซ้อน บางเหรียญไม่ซ้อน และคำว่าดิ่ง (ง)
จะมีหางแตกดังรูป **ง** เป็นของแท้

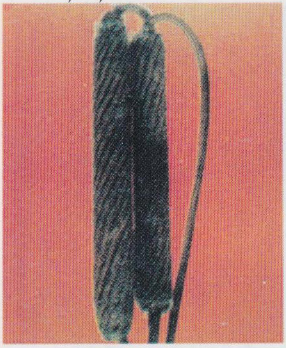

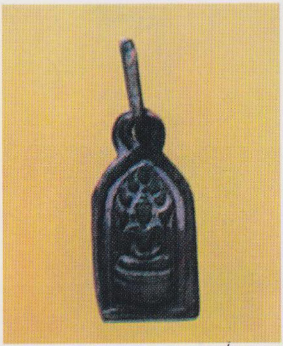
หนุมานถือตรีเพชร
(คุณสำเนียง ทองสุวรรณ)
เป็นคนแกะ

ลิงหลวงพ่อติ่งถือกระบอง
ของคุณฉุมพล (เหม) ต้นเงิน

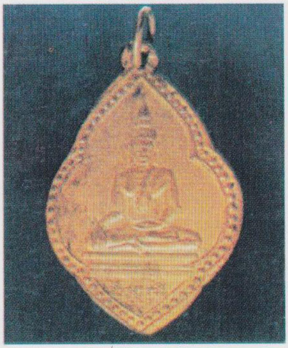

ตะกรุดโทนดอกเดียวหลวงพ่อติ่ง

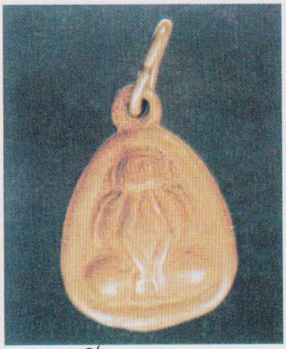

๑. ขี้ผึ้งดำ ๒. กระดูกหลวงพ่อ
๓. ยาดำออกศึกชนิดแท่น
๔. ยาแคล้วคลาด ๕. ขี้ผึ้งสีขาว

มหารูด มหาอุด
ของหมอเทิ้ม เสืออ่วม

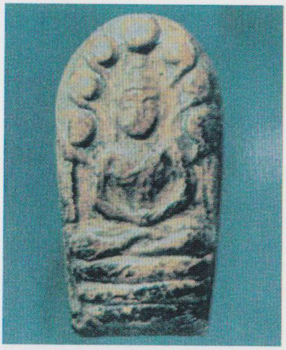

ของพระบรรจบ กลับติ่ง

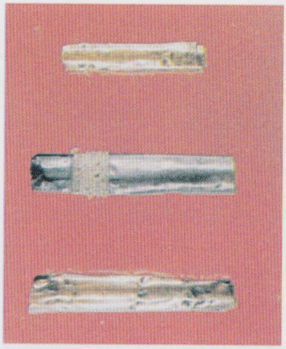

หลวงพ่อน้อยกลีบบัวรุ่น ๑
เนื้อเมฆพัตร พ.ศ. ๒๔๖๗ (สร้างอุโบสถ)
ของพระนเรน เกิดสังข์

หลวงพ่อน้อยรุ่น ๒ พ.ศ. ๒๔๘๑
(สร้างมณฑป) คุณจำลอง ต้นเงิน
รุ่นนี้มี ๒ เนื้อ ทองแดง และอัลปาก้า

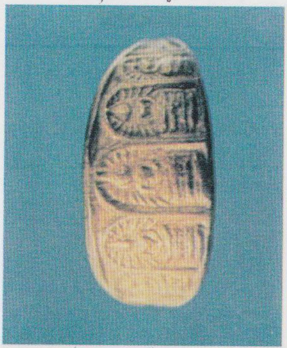

พระปิดตา พ.ศ. ๒๔๖๗
สร้างอุโบสถ เนื้อขันลงหิน
ของหมอเทิ้ม เสืออ่วม

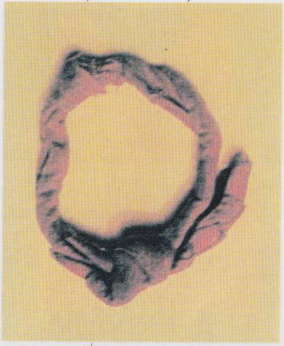

พระปิดตา พ.ศ. ๒๔๖๗
สร้างอุโบสถ เนื้อทองฝาบาตร
ของพระเจริญ ยังโหมด

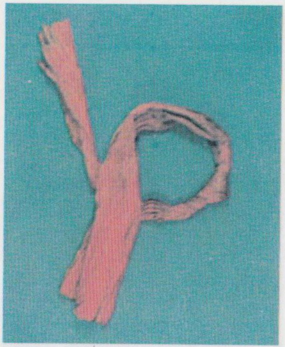

พระนาคปรก พ.ศ. ๒๔๖๗ (สร้างอุโบสถ)
ของคุณเฉลิม พูลสวัสดิ์

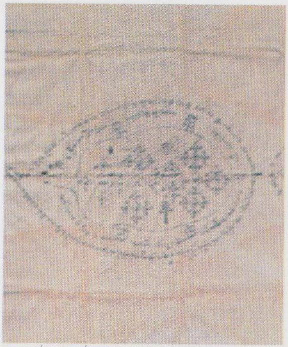

ตะกรุดสามกษัตริย์ ทอง เงิน นาก
ของคุณณรงค์ หมุสวัสดิ์

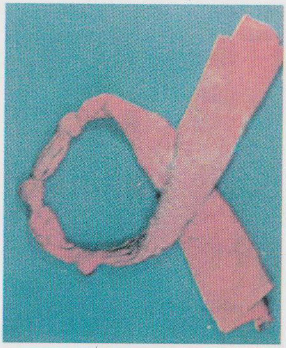

ลิงหลวงพ่อดิ่งถือพระขรรค์

แหวนห้าพระองค์ชนิดมีองค์พระ
พ.ศ.๒๔๘๓

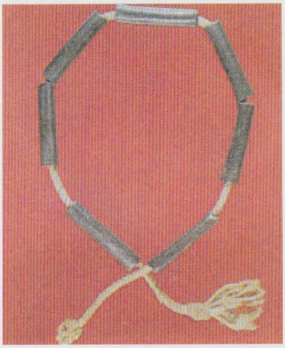

ผ้าแดง ๒ ขอด
(ของคุณณรงค์ หมุสวัสดิ์)

ผ้าแดง ๑ ขอด
(พระยอดยิ่ง เสืออ่วม)

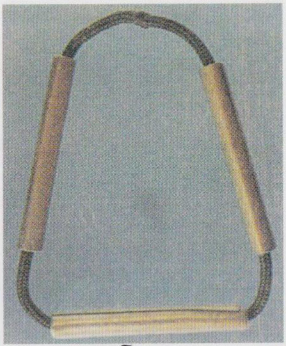

ผ้ายันต์พญาเต่าเรือนมหาลาภ
หลวงพ่อดิ่ง
เขียนให้ คุณศรชัย แสงทอง

ผ้าแดง ๓ ขอด
(ของคุณสำเนียง ทองสุวรรณ)

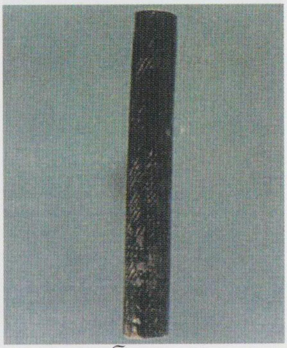

ธงปักข้าวหลวงพ่อดิ่ง
(ของคุณถนอม โข่งเขียว)

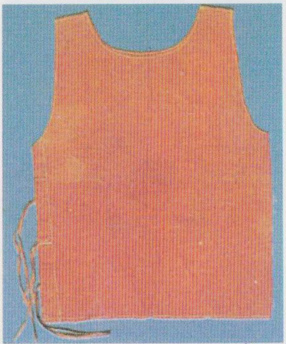
ตะกรุด ๗ ดอก
(ของหมอเทิ้ม เสืออ่วม)

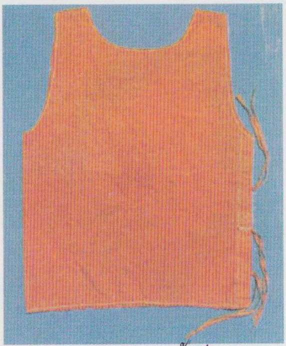

ตะกรุดโทน ๓ ดอก
ของหลวงพ่อดิ่ง

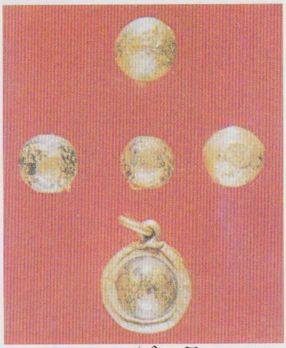

ตะกรุดโทนดอกเดียว
(ของหมอเทิ้ม เสืออ่วม)

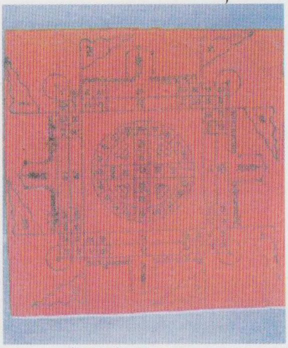

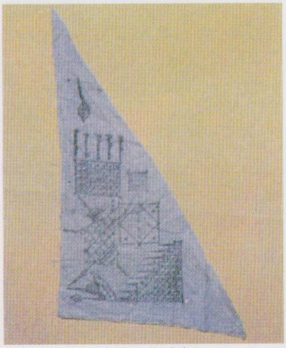
เสื้อยันต์แดงหลวงพ่อดิ่งทำสมัยออกสงครามโลกครั้งที่ ๒
ของคุณขวัญเมือง ศิลปศร

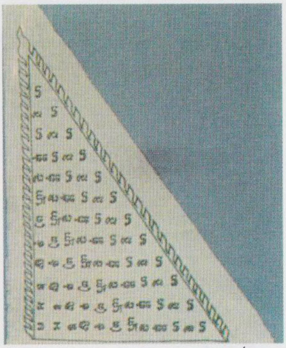
ลูกอมขนาดเล็กใหญ่ไม่เท่ากัน
เพราะปั้นกันหลายคน

ผ้ายันต์แปดทิศสีแดง
(ของคุณถนอม โข่งเขียว)

ธงเก้ายอดใช้ค้าขาย
ของหลวงพ่อดิ่ง

ธงมหาลาภของหลวงพ่อดิ่ง
(ของคุณถนอม โข่งเขียว)

หนุมานถือธง
(ของคุณชูชีพ เมฆนิ่ม)

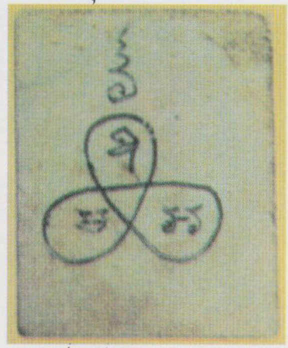

หนุมานถือธง
(ของคุณศรชัย แสงทอง)

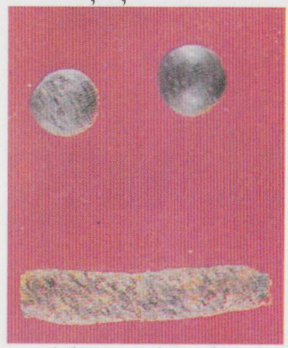

ราชสีห์เขียน
(ของคุณสุรพล ช่วงรังษี)

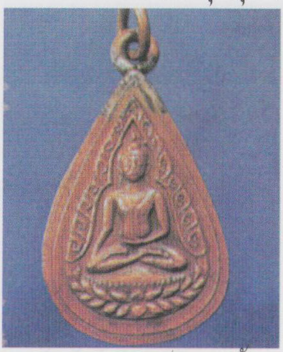

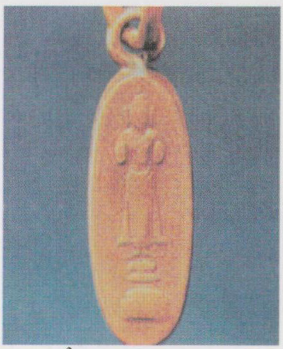
รูปกระดาษรุ่นแรกหลวงพ่อติ่งหน้าหลัง
(ของคุณสุรพล (เปีย) ช่วงรังษี)

เม็ดซ้ายมือยาครรภ์รักษา เม็ดขวา
ยาตำออกศึก แท่งยาวยาแคล้วคลาด
(หมอเทิม เสืออ่วม)

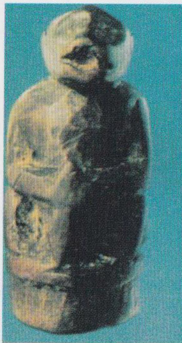
เหรียญหลวงพ่อน้อยหยดน้ำ
พ.ศ. ๒๔๖๗

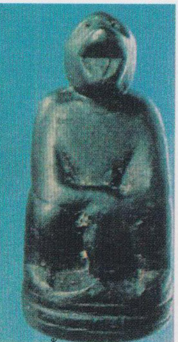

พระใบมะขาม พ.ศ. ๒๔๖๗
สร้างอุโบสถ
ของคุณชัยยง ต้นเงิน

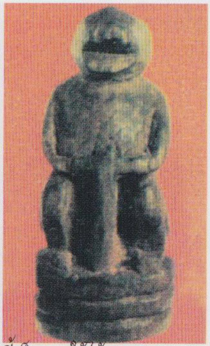

พระกำแพงเขย่งของหลวงพ่อติ่ง

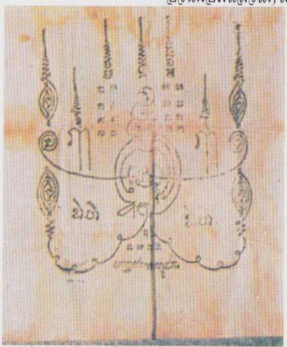

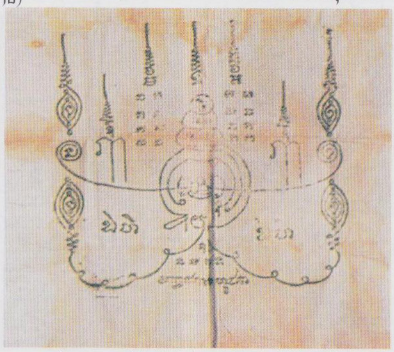
ลักษณะลิงต้องยาว ๑ องคุลี นิ้วกลางจะไม่มียาวกว่านี้เด็ดขาด ใช้ไม้รากพุดแกะ
มีหลายลักษณะ คือ จับหลัก, จับกระบอง, จับพระขรรค์, จับตรีเพชรคือสามง่าม
อ้วนผอมแล้วแต่ไม้ที่แกะ (ภาพขยาย)

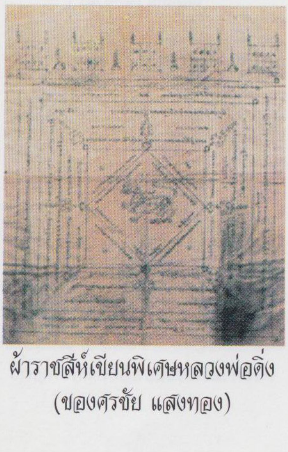
แหวนห้าพระองค์ลงตัวขอม นะโมพุทธายะ
พ.ศ. ๒๔๘๓ ของคุณเฉลิม พูลสวัสดิ์

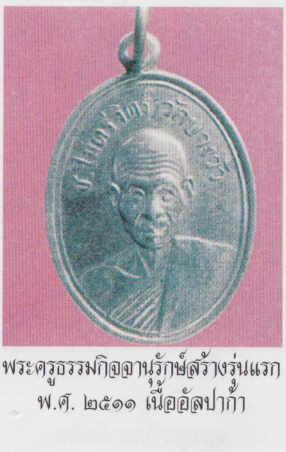
ผ้ายันต์พุดซ้อนเมตตามหาลาภ
(ของศรชัย แสงทอง)

ผ้ายันต์หนุมาน ๓ ตัว ที่หลวงพ่อดิ่งเขียนให้พระเทพวิมลไปปักไว้ที่วัดทองนพคุณ กทม.
เมื่อครั้งสงครามโลกครั้งที่ ๒ (ของคุณสุรพล (เปีย) ช่วงรังษี)

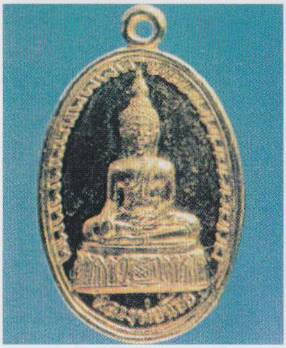
ผ้าราชสีห์เขียนพิเศษหลวงพ่อดิ่ง
(ของศรชัย แสงทอง)

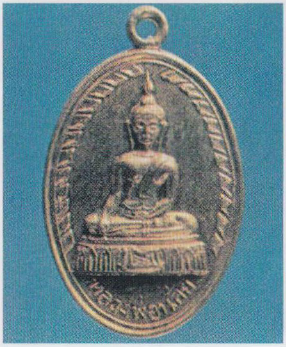
พระครูธรรมกิจจานุรักษ์สร้างรุ่นแรก
พ.ศ. ๒๕๑๑ เนื้ออัลปาก้า

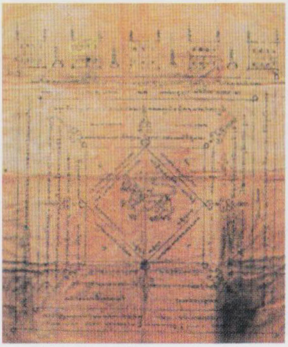
พระครูธรรมกิจจานุรักษ์สร้างรุ่นแรก
พ.ศ. ๒๕๑๑ เนื้อทองแดง

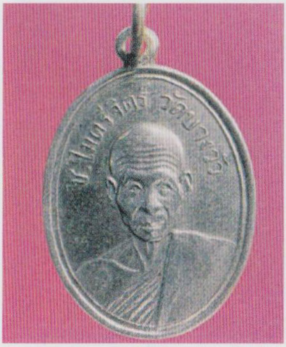
พระครูธรรมกิจจานุรักษ์
สร้าง พ.ศ. ๒๔๙๘ หลวงพ่อน้อยยันต์เล็ก

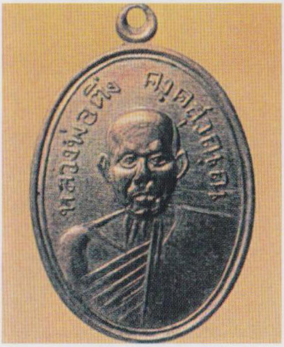
พระครูธรรมกิจจานุรักษ์
สร้าง พ.ศ. ๒๔๙๘ หลวงพ่อน้อยยันต์ใหญ่

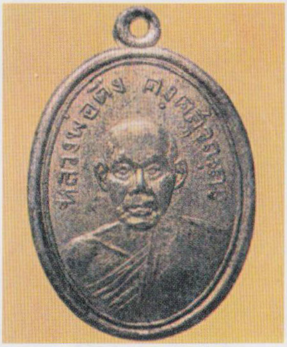
ผ้ายันต์ราชสีห์หลวงพ่อดิ่งเขียน

พระครูธรรมกิจจานุรักษ์ สร้างรุ่นแรก
พ.ศ. ๒๕๑๑ เนื้ออัลปาก้า

พระครูธรรมกิจจานุรักษ์
สร้าง พ.ศ. ๒๕๐๐ หลวงพ่อดิ่ง รุ่น ๔

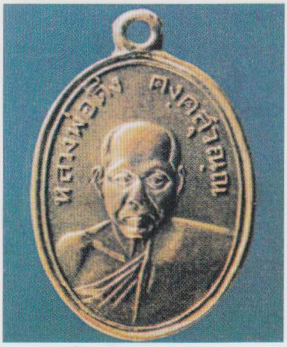
พระครูธรรมกิจจานุรักษ์
สร้าง พ.ศ. ๒๔๙๘ หลวงพ่อดิ่ง รุ่น ๓

กริ่งรุ่น ๑ พระครูธรรมกิจจานุรักษ์
สร้าง พ.ศ. ๒๔๙๖ เนื้อตะกั่ว

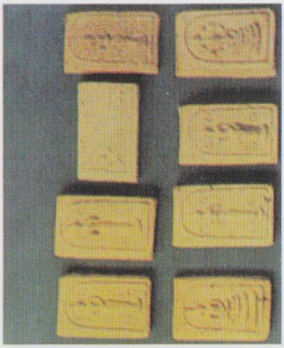
กริ่งรุ่น ๑ พระครูธรรมกิจจานุรักษ์
สร้าง พ.ศ. ๒๔๙๖ เนื้อสงหิน

หลวงพ่อดิ่งรุ่นเสริมพระครูธรรมกิจจานุรักษ์
สร้างมาแจกงานพระราชทานเพลิงศพ
หลวงพ่อดิ่ง พ.ศ. ๒๔๙๖

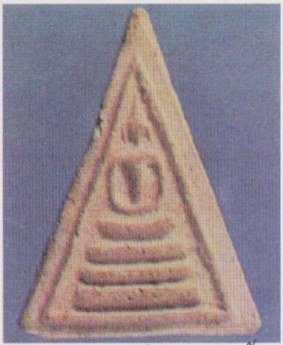

พระนางกวัก (ภาพขยาย)

สมเด็จปรกโพธิ์เล็ก (ภาพขยาย)

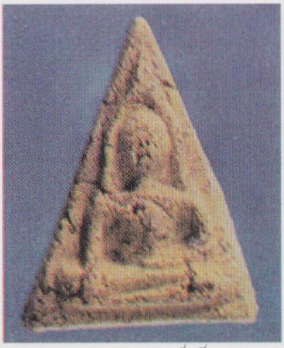

พระสมเด็จชุดประจำวัน

พระครูธรรมกิจจานุรักษ์รุ่นสอง
(พระครูวรธรรมคุณ สร้าง)

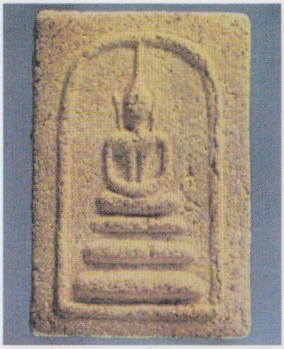

สมเด็จสามปลื้ม

สมเด็จสามเหลี่ยมฐานสามขั้น

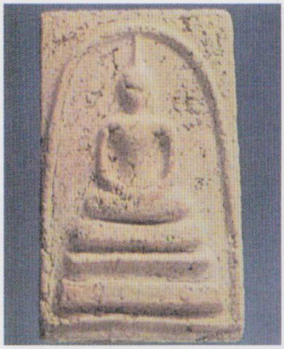

นางพญาพิมพ์ใหญ่

นางพญาพิมพ์เล็ก

สมเด็จเกตุทะลุซุ้ม

สมเด็จอกร่อง

สมเด็จสามชั้นใหญ่

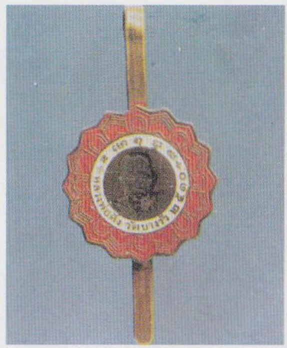

สมเด็จสามชั้นขัดสมาธิเขาะ

แหนบ พ.ศ. ๒๕๐๐ รุ่นยกช่อฟ้า

แหนบ พ.ศ. ๒๕๑๐ รุ่นยกช่อฟ้า

สมเด็จรุ่นแรกกล่องไม้ขีด
พระครูธรรมกิจจานุรักษ์สร้าง

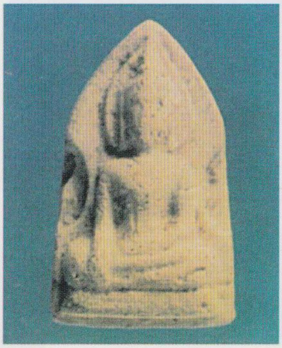

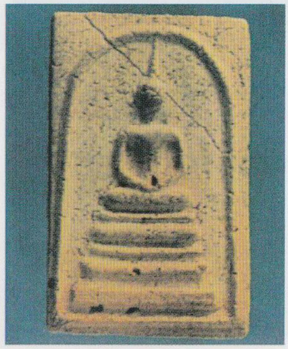
สมเด็จซุ้มระฆัง

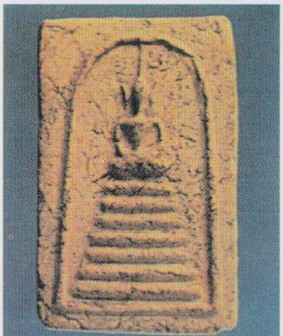
สมเด็จพุทธกวัก

สมเด็จเพ็ชลึก

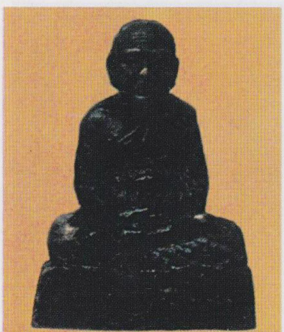

สมเด็จหลวงพ่อน้อย

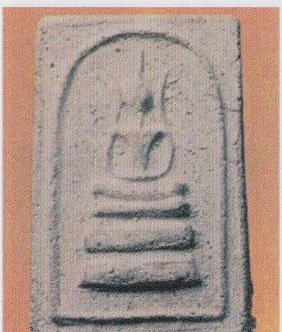

สมเด็จฐานแซม

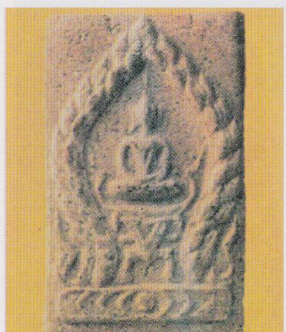

สมเด็จปรกโพธิ์ใหญ่

สมเด็จ ๗ ชั้น

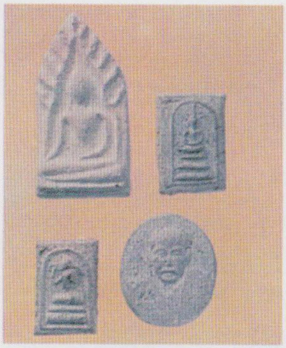

สมเด็จ ๕ ชั้นใหญ่

กริ่งรุ่น ๒
พระครูธรรมกิจจานุรักษ์สร้าง
พ.ศ. ๒๕๑๐

สมเด็จหูบายศรี

สมเด็จหน้ายุ้ม

สมเด็จพิมพ์ขาโต๊ะ

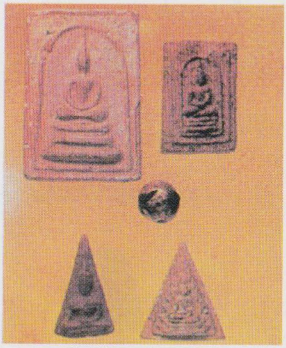

พระขุนแผน พระคะแนนเล็ก
พระนางกวัก สมเด็จหลวงพ่อดิ่งกลม

สมเด็จหลวงพ่อดิ่งใหญ่ ๔ เหลี่ยม

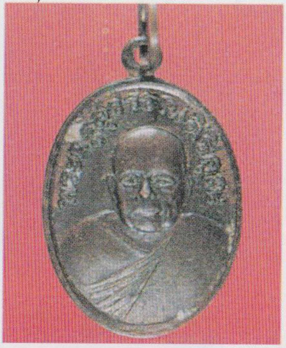

สมเด็จ ๕ ชั้นเล็ก

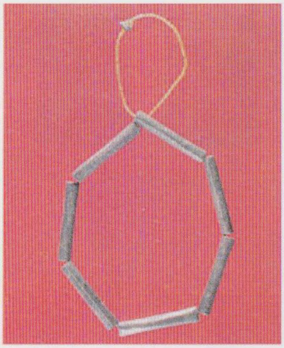

สมเด็จงบน้ำอ้อย ๙ พระองค์

พระครูสุวรรณศิริคุณ (อาจารย์เมี้ยน)
รุ่นแรกเนื้อทองแดง พ.ศ. ๒๕๑๓

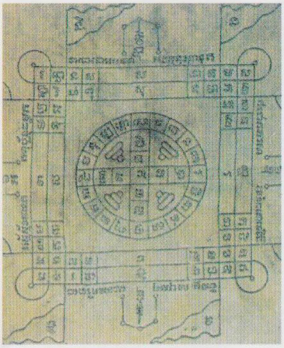

พระพิมพ์สมเด็จและลูกอม
อาจารย์เมี้ยน

รุ่นแรกเนื้ออัลปาก้า พ.ศ. ๒๕๑๓

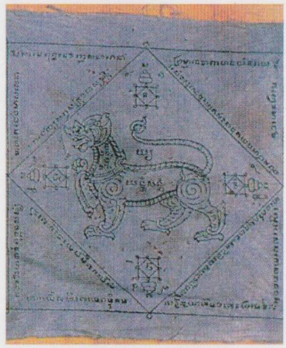

พระครูสุวรรณศิริคุณรุ่น ๒
ศิษย์สร้าง

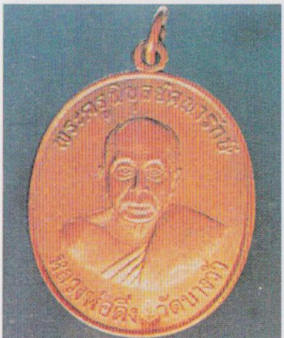
ตะกรุด ๗ ดอก พระครูสุวรรณศิริคุณ

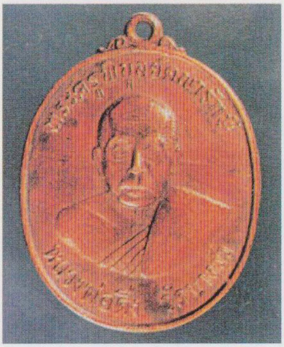
ยันต์แปดทิศสร้างเมื่อ
พ.ศ. ๒๕๑๐

ยันต์ราชสีห์สร้างเมื่อ
พงศ. ๒๕๑๐

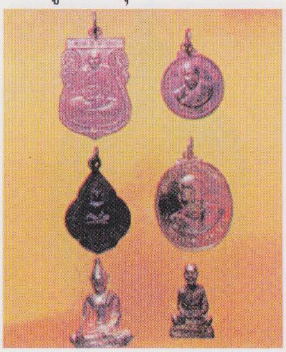
เหรียญรุ่น ๕ ดอกโค้ดใบโพธิ์
พระครูวรธรรมคุณสร้าง พ.ศ. ๒๕๑๐

เหรียญรุ่น ๔ พ.ศ. ๒๕๐๙
พระครูวรธรรมคุณสร้าง

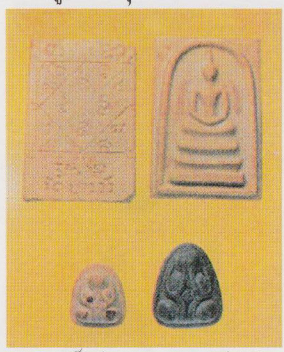

สมเด็จหลังดวง
พระครูวรธรรมคุณสร้าง พ.ศ. ๒๕๑๖

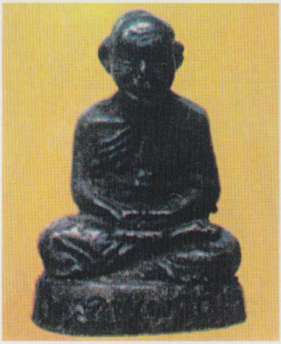

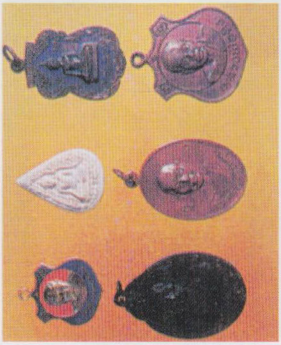
พระครูวรธรรมคุณสร้าง

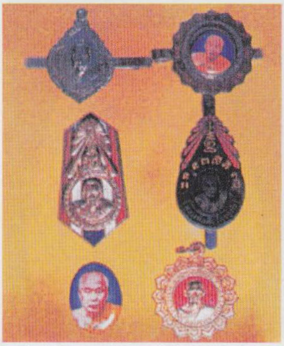
สมเด็จรุ่น ๒ และพระปิดตา
พระครูวรธรรมคุณสร้าง

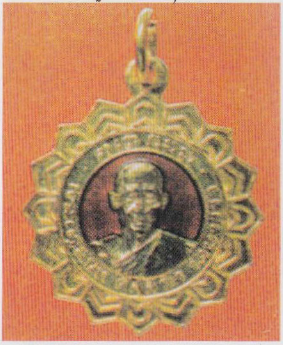
กริ่ง พ.ศ. ๒๕๑๖
พระครูวรธรรมคุณสร้าง

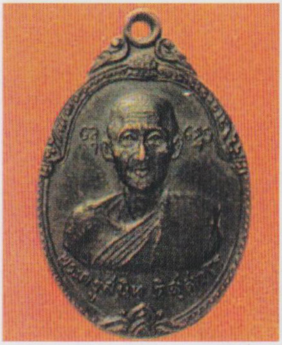
พระครูวรธรรมคุณสร้าง

เฉพาะแหนบรุ่น ๓ พ.ศ. ๒๕๑๖

เหรียญรุ่น๒ พระครูวรธรรมคุณสร้าง
พ.ศ. ๒๕๑๗

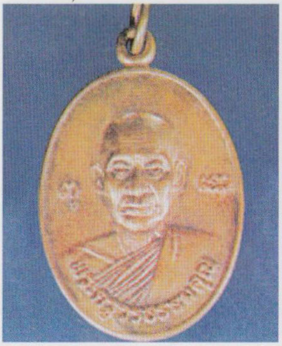
เหรียญพระครูวรธรรมคุณสร้าง
รุ่น ๑ พ.ศ. ๒๕๑๗

พระครูวรธรรมคุณสร้าง
พ.ศ. ๒๕๑๗

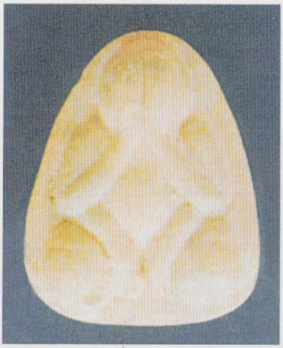
สมเด็จพระครูวรธรรมคุณสร้าง
พ.ศ. ๒๕๑๗

เหรียญพระครูวรธรรมคุณ รุ่น ๔
พ.ศ. ๒๕๒๔

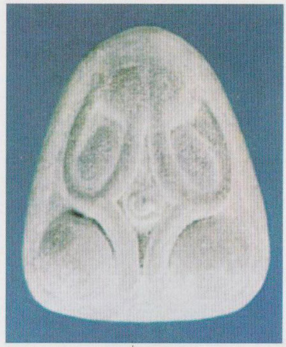
สมเด็จหลวงพ่อน้อยรัศมีรุ่นแรก
พ.ศ. ๒๕๐๙

พระปิดตาเนื้อผง พ.ศ. ๒๕๑๙

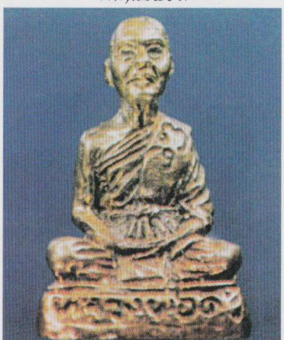
สมเด็จรัศมีพิมพ์ใหญ่ รุ่นแรก
พ.ศ.๒๕๐๙

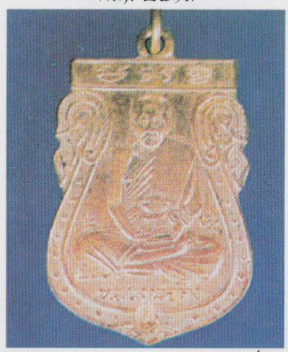
พระปิดตาเนื้อผงใบลานสีดำ
พ.ศ. ๒๕๑๙

เหรียญรุ่น ๓ พระครูวรธรรมคุณ
รุ่นที่ ๓

กริ่งหลวงพ่อดิ่ง รุ่นที่ ๑๐
พ.ศ. ๒๕๒๒

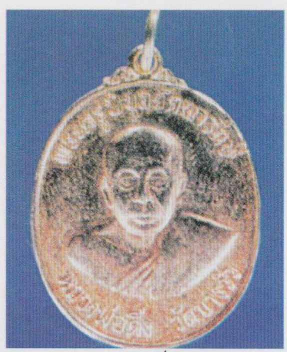

เหรียญเสมา พ.ศ. ๒๕๑๗ รุ่นที่ ๗

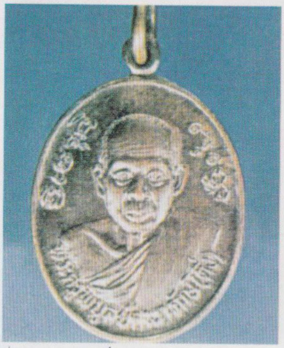
เหรียญกลมรุ่นที่ ๖ พ.ศ. ๒๕๑๐

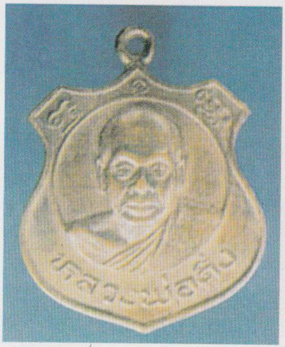

เหรียญรุ่นลูกเสือชาวบ้าน พ.ศ. ๒๕๒๐ รุ่นที่ ๘

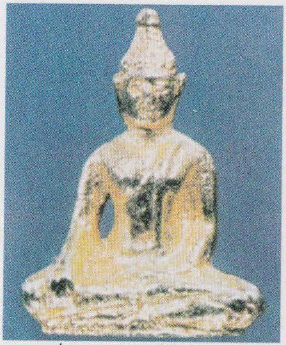

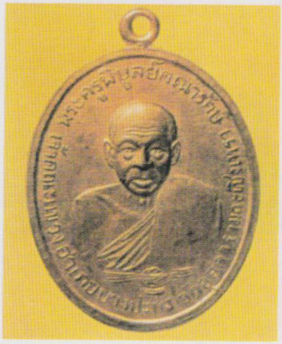
เหรียญ ภ.ป.ร. รุ่นสร้างวิหาร รุ่นที่ ๑๑

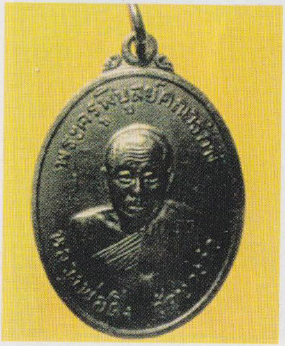
เหรียญอาร์มทองแดง พ.ศ. ๒๕๒๒
รุ่นที่ ๙

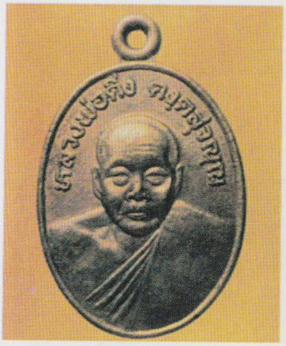
กริ่งหลวงพ่อน้อย รุ่น ๑
พ.ศ. ๒๕๑๖

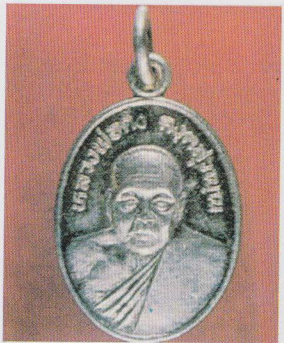
เหรียญรุ่นแรกหลวงพ่อดิ่ง พ.ศ. ๒๕๑๑
พระปลัดพอน์ โอภาโส สร้าง

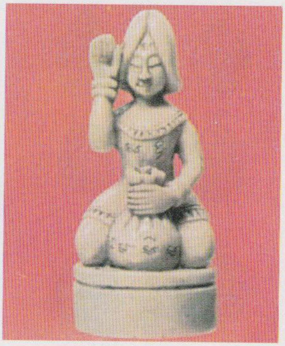
เหรียญรุ่น ๒ หลวงพ่อดิ่ง พ.ศ. ๒๕๑๗
พระปลัดพอน์ โอภาโส สร้าง

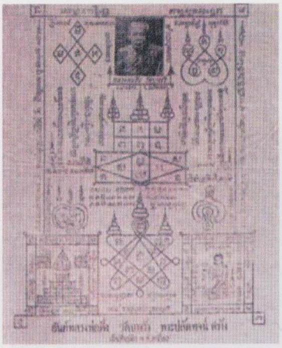
เหรียญรุ่นปฏิบัติธรรมกะไหล่ทอง
สร้าง พ.ศ. ๒๕๒๘

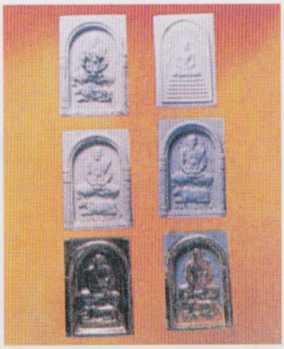
เหรียญรุ่นปฏิบัติธรรมเนื้อเงิน
สร้าง พ.ศ. ๒๕๒๘

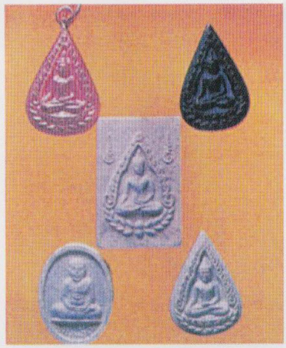

พระนางกวักใช้ทางค้าขายดี

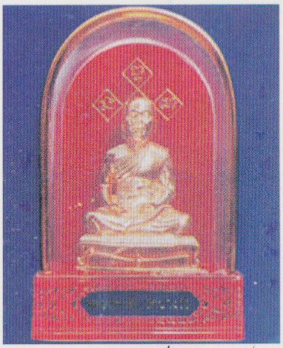

ผ้ายันต์ใช้ทางเมตตา

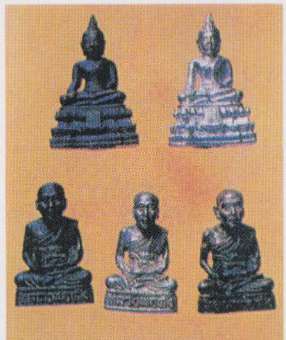
ชุดพระสมเด็จ พระปลัดพจน์ โอภาโส สร้าง

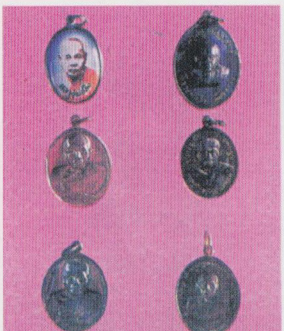
รูปหล่อหลวงพ่อติ่งครอบแก้ว
ตั้งหน้ารถ

ลิงและลูกอม

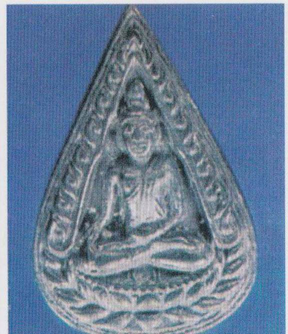
ชุดพระกริ่งหลวงพ่อน้อย
และหลวงพ่อติ่ง

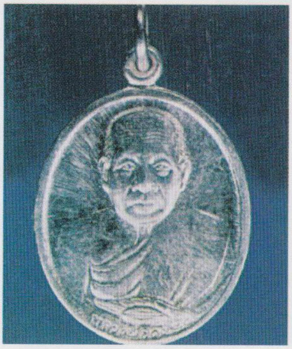
ชุดเหรียญและรูปล็อกเก็ต

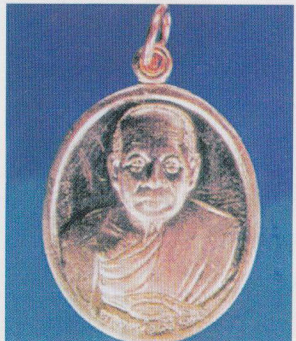
สมเด็จหลวงพ่อติ่งนั่งวัว
รุ่น พ.ศ. ๒๕๓๕

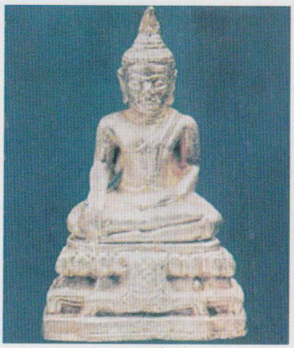
เหรียญหลวงพ่อน้อยเนื้อเมฆพัตร
พ.ศ. ๒๕๓๔

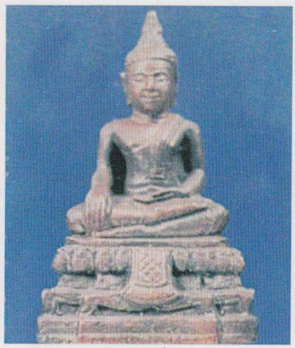
เหรียญเงินรุ่นซ่อมอุโบสถ พ.ศ. ๒๕๓๔

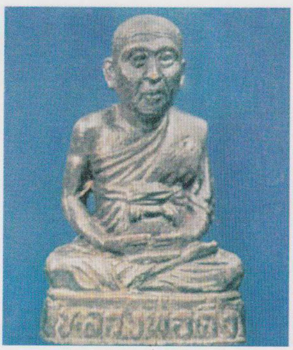
เนื้อทองแดงรุ่นซ่อมอุโบสถ พ.ศ. ๒๕๓๔

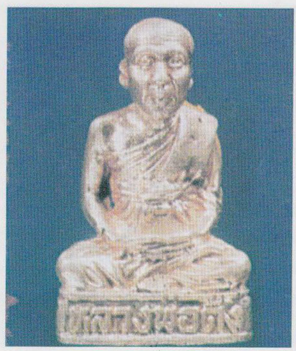
กริ่งหลวงพ่อน้อย เนื้อเงิน พ.ศ. ๒๕๓๔

กริ่งหลวงพ่อน้อย เนื้อนวะ พ.ศ. ๒๕๓๔

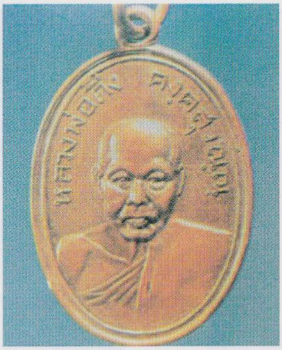

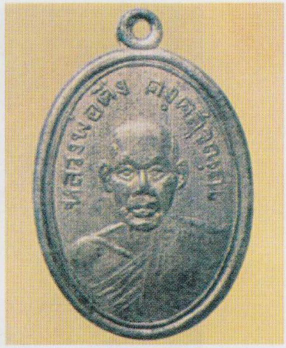
กริ่งหลวงพ่อดิ่ง เนื้อนวะ พ.ศ. ๒๕๓๔

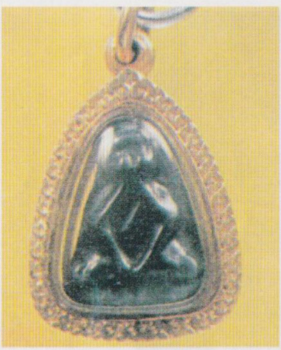

กริ่งหลวงพ่อดิ่ง เนื้อเงิน พ.ศ. ๒๕๓๕

ที่ระลึก
พระครูหิบุลย์คณารักษ์

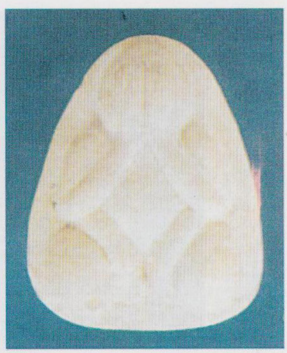

หลวงพ่อติ่ง

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ภัณธรินทร์
๓๒ หมู่ ๑ ซอยเฉลิมพระเกียรติ ๔๘ ถนนเฉลิมพระเกียรติ
แขวงดอกไม้ เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๕๐
โทร. ๐-๒๓๒๘-๐๑๔๕, ๐-๒๓๒๘-๐๑๗๔, ๐-๒๗๒๖-๗๓๗๔
โทรสาร. ๐-๒๓๒๘-๐๔๐๖
นายชาญชัย พัฒนะอิ่ม ผู้พิมพ์โฆษณา (09)0046488

วัดอุสภาราม(บางวัว)